CGT

CatalunyA

www.cgtcatalunya.cat Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya - 9a. època - 0,50€ - nº 205

editorial

Encetem una nova època per la nostra publicació, però amb l'essència de sempre

Encetem un nou període des de la Revista Catalunya després del XIè Congrés de la CGT Catalunya del passat mes d'octubre.

Un nou període que comportarà alguns petits canvis i que han fet, mal que ens pesi, que la sortida de la Revista Catalunya es retardés més de l'esperat. Canvis en l'equip coordinador, canvis tècnics, alguns canvis que veureu en el disseny, i altres aspectes que aniran canviant amb el decurs dels mesos i que, esperem, vagin en la direcció d'adaptar l'òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya als nous temps i nous reptes que com a organització tenim.

Encetem així una nova època per la nostra publicació, però amb l'essència de sempre: ser la veu dels afiliats i afiliades, servir d'altaveu de totes les nostres lluites i d'espai per a la reflexió sobre la nostra acció sindical i la nostra intervenció al món que ens envolta. Encetem un nou període que, com l'anterior, intuïm que estarà marcat per les retallades i el retrocés de drets per àmplies capes de la població. Però marcat, també, per la voluntat de lluita del nostre sindicat.

Tenim molts reptes per davant, fer front a l'ofensiva cada cop més crua de la burgesia, trencar l'hegemonia de la passivitat i la resignació del sindicalisme groc, erigir-nos com a una eina vàlida i efectiva per a la classe treballadora, i un llarg etcètera. Reptes d'avui i de sempre, que cal afrontar, amb renovades energies i amb l'eina dels acords del darrer congrés d'Òdena. Amb el convenciment de que, només entre tots i totes, ho farem tot.

Salut i anarcosindicalisme!

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA
Carrer Burgos, 59 baixos
08014 Barcelona
spccc@cgt.es
Tel. 935120481

FEDERACIONS SECTORIALS

· Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
· Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
· Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
· Federació de Sanitat
· Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
· Federació d'Administració Pública (FAPC)

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
cgtanoia@yahoo.es
Tel/FAX 938042985

Baix Camp/Priorat
Plaça Nen de les Oques 8, 1r D
43202 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
correu@cgtbaixllobregat.cat
Tel. 933779163. FAX 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel/FAX 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es
Tel/FAX 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos.
08800 Vilanova i la Geltrú
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel/FAX 938934261

Maresme
Unió 38 baixos,
08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel/FAX 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. FAX 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a
17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. FAX 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. FAX 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1
Edifici 2, 3a Planta
43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i FAX 977241528

Terres de l'Ebre
terresebre@cgtcatalunya.cat

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Carrer Pare Laínez 18-24
08025 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080

Berga
Balç 4, 08600 Berga
sad@cgtberga.org
Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n
08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. FAX 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí,
flcgt_rubi@hotmail.com
Tel/FAX 935881796

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell
cgtsabadell@hotmail.com
Tel/FAX 937450197

Terrassa
Ramon Llull, 130-136,
08224 Terrassa -
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 937887947
FAX 937894504

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211
Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel/FAX 937142121

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel 938370724
FAX 938206361

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n,
25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840
Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Tel. 936590814 - 610072649

Xarxes: www.revistacatalunya.cat | twitter.com/rcatalunya | fb.com/RevistaCatalunya
Contacte: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat, grafica@cgtcatalunya.cat
Col·lectiu la Tramuntana: Joan Rosich, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí, Paco Martín, Pau Rigol, Manuel Quesada.
Col·laboracions: Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavitarte, Agustín Guillamón, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Moisès Rial, Roser Pineda, Iru Moner, Marta Minguella, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya.
Redacció i subscripcions: Plaça Nen de les Oques 8, 1r D 43202 Reus. Telèfon, 977340883 (dimecres tarda)
Tirada: 13.000 exemplars.
No compartim necessàriament les opinions signades de les col·laboracions.

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, als correus electrònics com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat o comunicacio@cgtcatalunya.cat bé a Carrer Burgos, 59 baixos 08014 Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a http://cat.creativecommons.org/

Crònica d'una vaga anunciada

És difícil posar una data d'inici, però aquesta la podríem situar al març de 2015 en les darreres eleccions sindicals a l'ICS, quan a l'Atenció Primària Costa de Ponent (Gerència Territorial Metropolitana Sud), la Secció Sindical de la CGT vam millorar sensiblement els nostres resultats anteriors i ens vam posar per davant de d'UGT, SATSE i CATAC i per darrera de CCOO i Metges de Catalunya (MC).

Costa de Ponent és un territori que compren 4 comarques (Alt Penedès, Baix Llobregat, Barcelonès i Garraf), 107 centres d'Atenció Primària (CAP, Consultoris Locals i dos centres penitenciaris), per una població de més d'1300000 persones repartida en 68 municipis i ens calia posar-nos ben aviat a organitzar i, sobretot, a donar-nos a conèixer per tot aquest territori. I vam començar a fer assemblees en aquells centres on havien més treballadores, escoltar els problemes amb el que ens trobem dia a dia intentant donar una resposta efectiva a les demandes que ens feien.

El primer avís

Al març del 2009 neix el Fòrum Català de l'Atenció Primària (FoCAP), per la necessitat d'impulsar l'Atenció Primària (AP), atès que aquesta havia perdut força a favor d'un "(...) major protagonisme de les empreses hospitalàries i una creixent medicalització (...)"

Aquest moviment associatiu, a part de diversos actes de suport a l'AP, va presentar els anys 2012 i 2015 propostes concretes i assumibles als diferents partits polítics que es presentaven a les eleccions. Tanmateix, per totes és sabuda la deriva neoliberal i privatitzadora contra els serveis públics per part dels diferents governs i és per aquest motiu que CGT estem permanentment mobilitzades en la seva defensa.
Aquesta realitat insostenible que pateix la població aboca al febrer de 2015, a la formació de la Marea Blanca de Catalunya com espai comú de mobilització i coordinació de les lluites en defensa de la sanitat pública i contra la privatització.

El 16 de novembre de 2015 el Dr. Ferran Parreño, pediatre de La Florida de l'Hospitalet, ens lliura i dóna permís per publicar la seva carta de comiat (bloc de CGT Costa de Ponent). En Ferran que, com explica, col·labora amb Metges sense Fronteres, fa aquest comentari a la seva carta:
"(...)Havent-me assegut moltes vegades en taules de negociació africanes amb persones com a mínim més que poc recomanables, mai m'havia sentit tan menyspreat, ignorat, agreujat, enganyat i manipulat com en aquests darrers dos anys i mig(...)"

És una clara instantània de com es senten les treballadores dels Equips d'Atenció Primària (EAP), des de fa anys.

El bloc continua sent el mitja que fem servir per denunciar tot allò que ens arriba dels centres i que, dia a dia, també ens trobem a les nostres feines de tal manera que, el 4 de maig de 2016, publiquem "El col·lapse de l'Atenció Primària (I) – Pediatria" on tornem a posar de manifest la situació de la pediatria a molts centres. Preparàvem una segona entrega per continuar denunciant altres situacions en les que ens topàvem, però l'olla a pressió va petar a l'EAP de Can Vidalet.

La necessària rebel·lió de totes

Abans de lliurar-nos la carta que les facultatives de l'EAP Can Vidalet van resgistrar el febrer de 2017, recordem una reunió informal amb algunes companyes de Can Vidalet el juny de 2014, on ja ens expressaven la situació que en Boi Ruiz havia provocat en la Sanitat Pública Catalana (aquest sí que se la va carregar!) i especialment a l'AP. Un patiment al que no ens hem acostumat, però malauradament tolerem amb major o menor grau, provocat, no només per la saturació i precarietat de tots els col·lectius que treballem a l'AP, si no també pels efectes fatals que les llistes d'espera estaven provocant a la nostra població.

Van passar les eleccions sindicals del març de 2015 (igualment les eleccions on va guanyar JxS al novembre), també havia passat tot el 2016 on la Junta de Personal (Comitè d'Empresa) encapçalada per MC / CCOO (ambdós sindicats amb alliberats) i la Mesa Sectorial de la Sanitat continuaven fent allò que havien fet el període 2011-2015: res! I res semblava que anés a passar.

Aquella carta publicada al nostre bloc el 13 de febrer de 2017 com "La necessària rebel·lió dels metges (i de totes)" i coneguda com el Manifest de Can Vidalet, va fer que espontàniament molts EAP la modifiquessin i també la registressin. FoCAP i Marea Blanca celebraven que un gruix important de professionals, als que se'ls trobava a faltar en les jornades de lluita, es mobilitzés contra la situació exhaurida i precària de l'AP. En poques setmanes vam ser molts EAP d'arreu del territori els que expressàvem el mateix i va sorgir la idea de trobar-nos en una assemblea, una assemblea de treballadores al marge de Comitès d'Empresa i Juntes de Personal i vet aquí que neix Rebel·lió Atenció Primària.

Rebel·lió Atenció Primària som un moviment format per treballadors de l'Atenció Primària organitzats en assemblea que defensem la sanitat 100% pública, universal, auto-organitzada, de qualitat i participativa.

Volem que l'AP sigui l'eix del sistema sanitari, revertir les retallades, evitar la privatització i la fragmentació de l'AP, tot això amb l'objectiu de donar assistència de qualitat a la població.

tema del mes

Crònica d'una vaga anunciada

Una assemblea que decidia i es posava a treballar per aconseguir millorar el seu futur de l'Atenció Primària i, el més important, les condicions de salut de tota la població.

Des d'aquell moment les delegades de la Secció Sindical de CGT a Costa de Ponent, com altres delegades d'altres sindicats, comencem a participar com a membres del moviment Rebel·lió Atenció Primària (RAP), sense interferir, només assessorant sempre que l'assemblea ens ho demanava. Ens posem a treballar de valent amb tothom que comparteix el mateix objectiu i com a resultat donem suport al document "Millorem el Servei Nacional de Salut ENFORTIM L'ATENCIÓ PRIMÀRIA" conjuntament amb l'Associació d'Infermeria Familiar i Comunitària de Catalunya (AIFiCC), el Col·legi Oficial de Treball Social de Catalunya (TSCAT), la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya (CONFAVC), la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona (FAVB), el Fòrum Català d'Atenció Primària (FoCAP) i la Societat Catalana de Medicina de Família i Comunitària (CAMFiC), Entitats, Societats científiques i Col·legis que representen la majoria dels professionals de l'Atenció Primària i dels moviments socials units per reclamar al Departament de Salut reformes imprescindibles i urgents per a l'Atenció Primària.

Després d'aquella roda de premsa el 27 d'abril de 2017, a la seu de la CAMFiC, venen més actes, assemblees (13/5/17 la primera general amb assistència de entitats i plataformes en defensa de la Sanitat Pública), reunions (26/5/17 conseller Comin), accions (30/6/17 concentracions davant els CAP), etc. i arribem a la tercera assemblea el 16 de desembre de 2017 on es planteja seriosament la VAGA de l'AP i en l'acta podem llegir "(...) es fa un debat ampli de pros i contres i diferents opcions. S'acorda posposar-la: caldrà primer difondre les reivindicacions del moviment entre la població i assegurar una adhesió suficient de professionals, abans de realitzar una acció tan contundent(...)" i el 5 de gener de 2018 piulem :

Rebelionprimaria @rebelioprimaria

MOLTS professionals estan demanant és faci una vaga general en atenció primària per exigir mesures urgents a @apics.

I tú què en penses?

82%	Sí
11%	No
7%	No ho sé

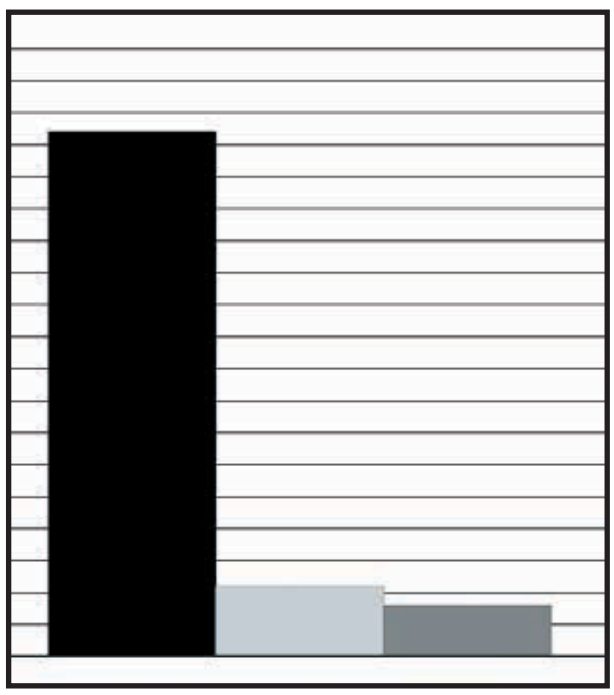

L' Assemblea mana

I la 3a assemblea va ser clara. Ens emplaçava a treballar per difondre les reivindicacions del moviment entre la població i les professionals.

En algunes de les assemblees que la Secció Sindical de CGT informàvem del moviment com a membres a títol personal. Per altra banda RAP va iniciar un treball conjunt amb FoCAP i Marea Blanca Catalunya amb el focus clarament definit en l'AP i d'aquest treball el passat setembre es va endegar la campanya "Donem vida a l'Atenció Primària", una campanya enfocada a sensibilitzar la població sobre la importància de l'AP.
Aprofitant el ressò del circ que suposen el pressupostos, el sindicat MC anuncia una vaga, només de metges, a l'AP. Davant d'aquesta situació l'assemblea de RAP decideix, el 12 de novembre anar a la vaga els mateixos dies en la que està convocada la vaga del sindicat MC, ja que:

I **Les demandes que feia el sindicat eren bàsicament corporativistes i no solucionaven el greu problema en el que es torba l'AP**

II **No convocaven a tots els col·lectius implicats i afectats per la situació de l'AP**

III **Portàvem quasi bé un any preparant la VAGA de L'ATENCIÓ PRIMÀRIA**.

Ara bé, en la 3a assemblea de Rebel·lió Atenció Primària va decidir mantenir-se com un "(...)moviment assembleari sense entitat jurídica concreta(...)" i, per aquesta raó, no té capacitat legal per convocar una vaga. L'assemblea ens va demanar asi CGT s'avindria a ser una eina per a RAP i, com ja sabeu, la nostra resposta va ser afirmativa. Però no depenia de nosaltres ja que primer havíem d'aprovar-ho a l'assemblea de la Secció Sindical i dijous ja havíem quedat amb les companyes de les Seccions Sindicals de CGT a l'ICS per parlar de la convocatòria de VAGA.

Som la CGT

El primer de tot és agrair el suport a les milers de treballadores que van donar suport a la VAGA convocada per CGT – Rebel·lió Atenció Primària, següentment al SP de CGT de Catalunya, especialment Acció Sindical, del qual vam rebre tot el suport i a les companyes de les seccions sindicals de l'ICS que des del primer moment ens van donar el seu suport malgrat aquesta convocatòria de VAGA tant sobtada les podria perjudicar.

Les reivindicacions que fem tenen diferents vessants, social i laboral, ja que portem temps treballant-les amb FoCAP i la Marea Blanca.
L'Assemblea va marcar 3 línees vermelles:

I **Tal com recomana la OMS, que es destini un 25% del pressupost de sanitat als Equips d'Atenció Primària. Revertir la fragmentació originada amb la creació dels dispositius que no són d'AP, però se'ls hi han assignat tasques pròpies de l'AP.**

II **Recuperació i ampliació de les plantilles amb tots els professionals perduts en tots els EAPs des de l'inici de la crisi. L'AP va patir un "ERO encobert" de més de 3000 treballadores de tots el col·lectius.**

III **Recuperació econòmica dels nostres sous, devolució de tots el diners sos trets durant la crisi, incorporació de la DPO al sou base i recuperació de tots els drets malmesos en els darrers 10 anys.**

Aprofitem l'avinentesa per explicar quelcom que estava a la convocatòria de VAGA, que lògicament no va agradar, però esperem que sigui entès després del següent aclariment.
En la convocatòria figuren dues reivindicacions que s'ha d'entendre juntes:

Crònica d'una vaga anunciada

Redefinir el model d'Atenció Continuada Domiciliària (ACD) respectant la voluntarietat i l'equitat entre els professionals sanitaris. Voluntarietat de les guàrdies d'Atenció continuada. No imposar aquestes guàrdies a les metgesses de família més joves amb l'amenaça de la NO CONTRACTACIÓ.

En aquest punt reivindiquem la VOLUNTARIETAT de les guàrdies d'ATENCIÓ CONTINUADA. Això significa que les treballadores sanitàries les obliguen a treballar fora de la seva jornada ordinària, atès que el nostre Estatut Marc (Conveni) així ho contempla. Aquestes hores les paguen a un preu/hora per sota de l'HORA ORDINARIA. Per tant, l'altre punt demana

Substituir les raquítiques hores d'atenció continuada per HORA EXTRAORDINÀRIA (x1.75 el preu de l'hora ordinària).

No és just demanar que et paguin les hores que t'obliguen a fer fora de la teva jornada ordinària a un preu superior d'aquesta?

L' Acord i la NO negociació amb la CGT

No és la primera vegada que el sindicat corporativista MC convoca una vaga per desconvocar-la tot just abans de fer-la i, tal i com estant anant les coses, pensem que és el que tenien pensat fer, perquè són molts els senyals i les raons que ens porten a sostenir aquesta afirmació. Sí has d'esforçar-te molt per explicar i justificar a les companyes que és un bon acord, és possible que no ho sigui.

El primer motiu i que el focus principal es posi en una agenda limitada a 28 visites, demostra un desconeixement total de la situació actual i NO encamina ni és una solució per a l'AP (és com donar un antitèrmic per baixar-la enlloc de tractar la causa). Per altra banda el dimecres anterior a la vaga, l'ICS va enviar un document amb el títol "Accions de millora per a l'AP" on relaciona moltes de les accions que pensa dur a terme en els propers mesos, i ves per on algunes d'aquestes mesures es recullen fil per randa en l'acord signat per MC.

Finalment, mentre encara estem analitzant un acord que no té un cronograma clar d'execució va transcendir que, a la reunió del gerent amb totes les direccions dels EAP el passat dilluns 3 de desembre, aquests últims reclamaven que feia mesos que estaven oferint algunes de les mesures pactades a l'acord, per exemple assumir part d'un "cupo" vacant, i que precisament continuaven tenint problemes per trobar voluntàries.

Totes heu vist, malgrat la nostra insistència en les xarxes, que els mitjans de comunicació només han parlat d'una vaga, la vaga que convocava un sindicat corporativista que pertany a l' statu quo, per la qual cosa l'objectiu comunicatiu ha estat desinformar al màxim, tot i que han hagut petits oasis comunicatius on sí ens han escoltat i difós el nostre missatge "la vaga de tota l'AP".

Tot aquest menyspreu possiblement està relacionat amb el paper que ha tingut el departament de treball i que ens ha portat a denunciar-lo davant el TSJC. Per què no crida a mediació a una de les parts en conflicte? Per què fa deixadesa de la neutralitat que li atorga el paper de mediador?

Pesem que són mostres de la incertesa que provoca al sistema un grup important de treballadores organitzades que, el 30 de novembre, van continuar fent vaga amb un seguiment proper al 35-40% i més alt a la ciutat de Barcelona.

Unes treballadores que saben el que volen, organitzades amb la ciutadania i a les que no se'ls pot oferir més alliberaments per fer una comissió de seguiment del pacte, o més subvencions en qualsevol de les seves formes.

Són molts els motius pels quals, com a treballadores de l'AP i afiliades a la CGT, estem contentes del resultat d'aquesta vaga i sobretot perquè això no és flor d'un dia, moltes de nosaltres portem més de deu anys lluitant i avançant per una sanitat 100% pública.

Visca la VAGA de l'Atenció Primària!

Secció Sindical de CGT a Costa de Ponent
(Gerència Territorial Metropolitana Sud de l'ICS - Atenció Primària)

EL FIL

Iruberto
@moner80 7 de des. 2018

Sabíeu que la meitat dels treballadors de Cat cobren un salari per sota dels 21.188€ anuals? Sabíeu que el 10% que menys cobra tenen un salari inferior a 8500€ bruts anuals? Sabíeu que si ets dona el salari encara baix un 14-16% més?
#Precarietat

Sabíeu que el preu mitjà de lloguer a Bcn el 2018 és de 13,19€/m2? això vol dir que no trobes pisos per menys de 650€. Sabíeu que un 44% de les famílies fan un sobre esforç dedicant més del 40% dels seus ingressos al pagament de l'habitatge?
#Gentrificació

Sabíeu que l'1% més ric d'Espanya acumula el 25% de la riquesa del pais?

Sabíeu que els darrers 6 anys el empresaris han doblat els beneficis i el salaris s'han estancat? Sabíeu que el cost de la vida en aquest temps a augmentat un 10%?
#Precarietat

Ens estant fent la pinça de forma descarada, ens estant empobrint a través de l'explotació laboral i la precarietat cada dia més aguda i ens estan xuclant els nostres mísers sous amb lloguers impossibles. O els parem, o ens condemnen a la pobresa en 4-5 anys.
#Catalunya

L'eina de la gent que només tenim les mans i el cap per sobreviure a la selva del capitalisme esclavista es l'unitat i la defensa dels nostres interessos.
Unitat i organització,
us deixo dues propostes.

https://sindicatdellogateres.org/
http://www.cgtcatalunya.cat/

Una setmana de vagues i algunes conclussions

A diferència del model de vaga general que estem acostumats a viure a l'estat espanyol (una jornada de 24 hores on tots els sectors són cridats a secundar-la), a França fan servir unes combinacions molt interessants que mantenen el funcionament del sistema gripat durant dies o setmanes: les vagues sectorials rotatives. Una setmana comencen els ferroviaris, la següent funcionariat i tal o qual indústria, després ensenyament, continuen els transports metropolitans, el sector serveis, etc. etc. Tot queda englobat dins una planificació estratègica de pressió creixent per mantenir, dia rere dia, les protestes al carrer. Turnant la presència per a fer-ho possible.

Una autèntica gota malaia de malestar que impedeix la normalitat social i econòmica de l'estat.

Amb totes les evidents diferències, les acumulacions de vagues del sector públic a Catalunya la setmana del 26 al 30 de novembre van permetre posar al centre del debat l'agenda social i sindical, agafant per sorpresa un govern a qui funcionava perfectament el discurs processista per ofegar els efectes de les brutals retallades realitzades. També, un cop més, CCOO i UGT van quedar fora de joc i en el que comença a ser quelcom més que una anècdota, irrellevants en el que facin o deixin de fer.

El sorprenent no eren les vagues, sino com és que no havia passat abans

Els anys d'ofec i sobreesforç a la sanitat, l'ensenyament, l'ultraprecarització, les segones taxes universitàries més elevades de tota la UE... la llenya estava ben eixuta i només faltava la guspira. Primer va ser l'ensenyament no universitari, amb el record a la ment de la bona experiència de la vaga convocada per la CGT el gener del 2017 durant la tramitació de pressupostos d'aquell any. Aquest cop s'hi suma USTEC i el sindicat de mestres de secundària, posant el 29 de novembre com a fita per pressionar durant la tramitació de pressupostos del 2019.

Uns dies després i amb el recorregut de diverses vagues prèvies contra l'extrema precarietat de milers de mestres universitaris associats (una fòrmula que permet pagar 500€ per fer el 75% de la feina del professorat intern) es planteja una vaga d'aquests pels dies 28 i 29 de novembre a totes les universitats catalanes. Convoquen CGT i COS. Uns dies després, sindicats d'estudiants fan convocatòries pròpies per aquests dies contra l'increment existent del 66% a les taxes universitàries per poder estudiar.

A principis de novembre, Metges de Catalunya convoca 5 dies de vaga del 26 al 30 de novembre per personal facultatiu de l'ICS a l'atenció primària. El 16 d'aquell mes, després d'assemblees entre personal del sector, la CGT convoca vaga els mateixos dies però a tot el personal d'atenció primària d'ICS i concertada. El mateix dia, Metges de Catalunya amplia la seva vaga a facultatius de la concertada.

El paper de CCOO i UGT

Quan ja era prou evident que s'estava generant una espècie "d'efecte crida" de malestars latents per finals de novembre quedava una qüestió pendent: on eren els interlocutors habituals? Per què la presència de CCOO i UGT no era necessària per fer vagues a sectors amb desenes de milers de treballadores? Aquestes respostes tenen una càrrega de profunditat de llarg recorregut que anirem comprovant cada vegada amb major freqüència.

En tot cas, els escenaris del sindicalisme majoritari davant aquest context eren dos: El primer, afegir-se al corrent de protesta per a enfortir-lo, però reconeixent implícitament un rol secundari en el procés. El segon, posar una altra data per una reivindicació diferent però on sí es pogués tenir el protagonisme necessari. I, un cop més, el reconeixement de lideratge ha estat el factor clau, com va passar el 3-O, com el 8-M, com la auto-plataforma "Cumbre Social" davant un carrer que marcava la seva pròpia agenda.

Una setmana de vagues i algunes conclussions

Així doncs, convoquen el 12 de desembre com a jornada de vaga per a tota la funció pública amb una reivindicació: Que el pagament de les pagues extres que es deuen a les treballadores de la funció pública no es faci en 8 períodes sino en menys. Una posició fàcilment millorable per la Generalitat, ja que aquest barem va ser simplement la posició de partida que va presentar a la Mesa de Funció Pública. L'avenç otorgat permetrà que es vengui com un gran èxit. Per cert, a mesos d'eleccions sindicals a la la funció pública.

Davant aquesta convocatòria la IAC (amb important presència al sector públic) va realitzar una altra convocatòria per a les plantilles d'empreses públiques de la Generalitat a dues hores de vaga per torn pel dia 29 de novembre, amb especial rellevància a la coincidència d'horari de manifestacions previstes.

teix ICS. No sembla que el conflicte hagi mort, al contrari, apunta a que es mostrarà altre cop properament.

Les manifestacions del 29N van tenir una forta presència de l'ensenyament. Ningú pot viure amb 500€ al mes. Les filles de la classe treballadora no poden anar a la universitat amb aquestes taxes. L'ensenyament no universitari no pot seguir escanyat com a part de la ideologia neoliberal. El conflicte a aquest sector, doncs, seguirà i esclatarà amb mes potència si es segueix articulant i organitzant des de la base.

I CCOO i UGT? Ens equivoquem si creiem que la força sindical la determina la proporció de representativitat a comitès d'empresa. El sindicalisme de concertació, que no lluita fa molt, es demostra cada cop més que no és suficient per la segona de les seves utilitats: aturar els conflictes iniciats per altres.

Ressaca i algunes conclussions

Aquella setmana es va poder parlar de serveis públics. De retallades. De necessitat de respostes aquí i ara. El govern va quedar de forma clara a contrapeu, cap mantra, cap xerrameca va funcionar per tapar la situació. A l'atenció primària, el sindicat corporatiu Metges de Catalunya va estar pressionat per la vaga de la CGT, no desconvocant fins al quart dia i amb uns acords absolutament insuficients per solventar res. Malgrat l'ocultació de mitjans i govern, malgrat la exclussió de la CGT de la taula de negociació, la feina de mesos va donar els seus fruits: Assemblees dia i nit de treballadores organitzades van permetre continuar amb força la vaga divendres, amb un seguiment de la meitat del personal que la feia els dies anteriors segons dades del mateix dia de l'anunci, confirma que la realització d'una vaga exitosa en el sector públic en solitari és, actualment, una quimera per aquestes dues organitzacions que no poden permetre's sigui visibilitzada.

No hem de mirar a dalt, estan queient a trossos els topalls. Hem de seguir baixant la mirada entre la nostra classe i redoblar l'esforç per organitzar el malestar cap al nostre sindicat. Valorant i, potser, prenent riscos calculats en alguns moments, com ja sabem que tota mobilització té. Seguir liderant els conflictes laborals a Catalunya, aprofitar cada moment per colpejar el màxim de fort, el màxim de temps, al màxim de sectors possibles farà que setmanes com la del 29-N comencin, qui sap, a repetir-se més del que molts voldrien.

Óscar Murciano. Secretari d'Acció Sindical de CGT Catalunya

EL FIL

Oscar
@UnNouMon 2 de gen. 2019

Este año hay una corriente de fondo bajo las olas que dará que hablar: la capacidad de movilización creciente de los sindicatos llamados 'minoritarios' sin la presencia, o directamente en contra, de los llamados 'mayoritarios'. Tiene pinta que pasarán cosas interesantes.

Quizás aún no somos lo bastante fuertes como para marcar una agenda planificada de movilización creciente (mi sueño recurrente cuando el número de cervezas supera 3). Pero sí se está consolidando que cuando las condiciones locales (empresa o sector) son adecuadas, ya no lo paran.

En las huelgas, los factores psicológicos son una de las patas clave para el éxito. Dentro de los problemas asociados al miedo o la duda, que seguramente son los principales peligros en el seguimiento, está el papel de los compañeros cercanos y sindicatos existentes.

Si hacemos más zoom, la influencia de un sindicato para afectar a una huelga es proporcional a su prestigio o credibilidad, además de la implantación real. Lo que estamos viendo, ejemplo fueron las huelgas sectoriales de noviembre, es q la capacidad de CCOO y UGT está en declive.

Eso significa que cuando valoremos una situación, quizás habría que rebajar la importancia de la variable de lo que hagan o dejen de hacer otros sindicatos menos favorables a la movilización. Últimamente están peleando por mantener la imagen de ser necesarios, muestra d debilidad

Con todo este cocktail, 2019 parece que seguirá en la línea de 2018: Aparición 'sorpresiva' de movilizaciones relevantes de trabajadoras aquí y allá en la que como sindicato tendremos una oportunidad para darles oxígeno de forma decidida. La paz social ya yno tiene muro de hierro.

El próximo 8-M día de la mujer trabajadora habrá huelga general de 24 horas. Representaciones de colectivos feministas de todo el estado lo tienen claro ¿Tiene alguna importancia la enésima contraprogramación de dos horas de CCOO-UGT para quienes quieran hacer ese día huelga?

Ensenyament: dos anys, dues vagues

Dos anys i dues vagues al sector de l'ensenyament públic. La primera, el 18 de gener de 2016, convocada per CGT Ensenyament en solitari, després que la resta de sindicats se'n desmarquessin. La segona, el passat 29 de novembre, sorgida d'una plataforma reivindicativa juntament amb USTEC i ASPEPC. Els motius d'ambdues, els mateixos. I és que des del 2010, el govern de Catalunya ha esdevingut un alumne excel·lent en l'aplicació de les polítiques d'austeritat, aquestes que en nom de la santa crisi han legitimat l'espoliació dels serveis públics per lucrar mans privades.

"El sindicalisme de CGT Ensenyament és indissociable de la lluita"

I és que els pressupostos parlen, i ens diuen que des del 2010 la inversió educativa ha disminuït i que qui n'ha pagat el plat fort ha estat l'ensenyament públic, que tot i haver augmentat el nombre d'alumnes, ha vist com el pressupost cap a aquesta partida es reduïa un 9,3%. Mentrestant, a la concertada, tot i la pèrdua d'alumnat, la despesa que el govern hi dedica supera la del 2010, destinant-hi fins i tot partides extrapressupostàries.
Durant aquests anys, CGT Ensenyament ha tingut clar que només la lluita podia fer canviar el camí aplanat per les polítiques neoliberals que de l'educació, en volen fer un negoci, i que per fer-ho, s'hi val tot: augmentar les hores del professorat, disminuir els salaris, reduir-ne la contractació, augmentar les taxes i alhora reduir les beques i ajuts, excloure alumnat de les classes populars del sistema educatiu públic, eliminar el professorat de suport, carregar-se els menjadors escolars i deixar-los en mans de grans empreses, i un llarg etcètera. Quan diem tot, ens referim a tot el que pot ajudar a construir una escola pública que esdevingui un eix vertebrador real per ajudar a compensar les desigualtats socials creixents del nostre entorn.

El sindicalisme de CGT Ensenyament és indissociable de la lluita, hem estat al carrer per fer front a cada atac. I per això també aquest curs no l'hem deixat, i hem dedicat els esforços a buscar aliances perquè aquest camí no tingui retorn. I per aquest motiu, i després de trepitjar centres, parlar amb companyes, fer assemblees, hem considerat que el 29N calia respondre amb contundència a les polítiques continuistes del conseller Josep Bargalló, que de moment l'únic que ha deixat clar, és que les escoles de l'Opus Dei seguirien rebent 30M € públics.

29N, una VAGA amb demandes assumibles

Des de la plataforma reivindicativa es van consensuar unes reivindicacions que des de CGT Ensenyament creiem assumibles en la seva totalitat si hi ha la voluntat política per fer-ho. De fet, tot i assumir-les, el govern continuaria destinant una despesa en educació molt més baixa del que estipula la pròpia LEC. D'altra banda, hi ha demandes que no suposen cap inversió econòmica, sinó canvis estructurals.
Amb la supressió dels concerts a centres religiosos i que segreguen per sexe ja tindríem gran part dels diners que calen per totes les mesures que reivindiquem per als públics.
Alhora, les reivindicacions incloses són una priorització feta a partir de les necessitats més urgents detectades als centres i suposarien una millora molt necessària de l'atenció a l'alumnat i la qualitat educativa, de la malmesa democràcia als centres i de les nostres condicions laborals.

No oblidem que estem exigint allò que ens van prendre!

Què exigim? les reivindicacions del 29N

1. Restabliment de l'horari lectiu anterior a les retallades per a tot el personal (23 a Primària i 18 a Secundària) d'aplicació al curs 2019/20 com a reivindicació irrenunciable.

2. Retorn a l'horari de permanència del professorat de Secundària (24h.)

3. Reducció de les ràtios: màxim de 22 a Primària i 27 a Secundària (o inferior per garantir que no hi hagi tancaments de grups) el curs 2019/20 i de 20 a Primària i 25 a Secundària el curs 2020/21.

4. Conversió dels terços de jornada en mitges jornades.

5. Increment del personal de suport a la docència per atendre la diversitat.

6. Retorn al caràcter lectiu de les dues hores de reducció al personal major de 55 anys.

7. Recuperació de poder adquisitiu: Calendari de retorn de les pagues extres del 2013 i 2014; retorn al reconeixement del primer estadi de 9 a 6 anys.

8. Consolidació del lloc de treball del personal interí; canvi del model d'oposicions.

9. Manteniment de la Formació Professional pública i a Ensenyament.

10. Retirada del Decret de Plantilles (39/2014).

I després de la VAGA, què?

La Vaga del 29N va coincidir en una setmana de reivindicacions d'altres sectors d'empleats i empleades públiques, tot destacant la vaga duta a terme pel personal dels Centres d'Atenció Primària, públics i concertats de tot Catalunya, també convocada per la CGT i que va comptar amb un ampli seguiment. Els mitjans no van poder evitar fer-se ressò del clam dels carrers per la reversió de les retallades.

Des del moment de la convocatòria, CGT Ensenyament va plantejar aquest dia com l'inici d'un període de mobilitzacions que es decidirien en assemblea. Així mateix, el dia 29N, mestres, professores, tècniques d'educació infantil, vetlladores i altres col·lectius de la comunitat educativa cridats a seguir la vaga, van acordar convocar una reunió per al dia 14 de desembre on es recollirien les propostes per a la continuïtat de la lluita.

Tot i que el seguiment de la vaga va ser irregular, el nostre sindicat considera que la mobilització del 29N és un punt d'inici i no retorn cap a la visibilització col·lectiva dels atacs cap a l'ensenyament públic i que alhora, ha sumat les reivindicacions molts col·lectius de la comunitat educativa.
Des de CGT Ensenyament esperem que l'actual negociació de pressupostos tradueixi les nostres demandes en inversió cap a l'escola pública. Alhora, volem insistir que la nostra lluita no està condicionada a una aprovació o no de pressupostos, sinó que, es doni o no aquesta circumstància, treballarem per materialitzar les nostres exigències.

CGT Ensenyament

El creixement de la CGT al Berguedà

És sabut que en els darrers anys la crisi ha servit per fer més precari el món del treball, amb l'amenaça de l'atur i recolzant-se legalment en la darrera reforma laboral. Els treballadors cobren menys malgrat que la vida s'hagi encarit i tenen unes condicions laborals pitjors que fa uns anys. A tot això cal sumar-hi el fet que CCOO i UGT i altres sindicats hagin abandonat definitivament el sindicalisme. En aquest escenari hi apareixen les diverses lluites sindicals —cada cop en són més— que està duent a terme la CGT berguedana.

La situació laboral al Berguedà

Al Berguedà el procés de precarització del treball ha estat molt agut. A la comarca tenim una població activa de poc més de 20.000 persones i un atur superior a les 2.000 persones. Una societat petita, conservadora i força tancada.

Les CCOO i la UGT han esdevingut una mena de gestories finançades per l'estat que assessoren els seus afiliats i que fugen de qualsevol conflicte laboral com els gats de l'aigua. Només pretenen mantenir la representativitat, són professionals de les eleccions sindicals, a través de persones que laboralment es dediquen en aquesta tasca. Al Berguedà hi ha uns 150 delegats sindicals repartits majoritàriament per aquestes dues grans organitzacions, a les que podem referir-nos potser com a empreses de serveis però en cap cas com a sindicats. A la comarca hi ha altres petits sindicats però amb poca o cap activitat.

La CGT del Berguedà

En un panorama laboral tant desolador, quan una organització fa sindicalisme de veritat: amb ètica, sense ànim de lucre, amb decisió i valentia, pensant només en els interessos dels treballadors i fent servir com a principal eina la solidaritat i l'acció directa; no és difícil entendre que creixi. Perquè els sindicats segueixen sent molt útils. Mentre hi hagi explotació laboral, treball assalariat o falsos autònoms, el sindicat serà molt necessari. Com vam manifestar al Congrés, tot i que amb poca capacitat de convèncer, creiem que la CGT ha de créixer als sectors laborals precaris i al territori, ambdós abandonats pel sindicalisme oficial i que alhora són el nostre terreny de joc natural.

La CGT al Berguedà està organitzada en un Sindicat d'Activitats Diverses que és federat a la resta de sindicats que formen la CGT de Catalunya i la CGT estatal. El darrer any hem creat Seccions sindicals —el sindicat dins l'empresa— a la Creu Roja, a l'Associació Pro disminuïts Psíquics del Berguedà, a l'Ajuntament de Berga, a Montajes Rus, a Ensenyament de la Catalunya Central i ara mateix estan treballant en la creació de seccions a tres empreses més. Al mateix temps seguim mantenint l'assessoria laboral gratuïta d'activitats diverses que ha permès en el darrer any assessorar desenes de treballadors i fer complir la llei a diverses empreses. El sindicat en un any ha triplicat la seva afiliació, ha constituir 5 seccions (aviat en seran 9) i ha multiplicat la seva activitat sindical. Algunes d'aquestes seccions ja tenen delegat de personal tot i que aquest no és un objectiu en sí mateix per nosaltres, sinó que l'objectiu és tenir seccions fortes i capaces de defensar els interessos dels treballadors. Els delegats ens serveixen per protegir a militants de les habituals repressions —il·legals però reals— dels empresaris. Un dels nostres reptes actuals és la formació a nivell teòric i pràctic de l'afiliació, ja que som un anarcosindicat basat en la militància i el compromís de les persones afiliades.

A la Creu Roja

No fa massa anys la CGT va tenir una forta implantació a Creu Roja. Sobretot a Barcelona on la secció sindical, formada sobretot per socorristes va arrancar a l'empresa força millores laborals. L'empresa però en una maniobra per desempallegar-se de la CGT va renunciar a les platges per tal de desfer-se de la secció. Un cop sense la CGT i amb un comitè totalment mesell format majoritàriament per la UGT va començar a negociar un conveni d'empresa d'abast provincial. Aquest conveni ha estat publicat aquest estiu i significa la fi de la dualitat de convenis al sí de la institució ja que fins ara Barcelona capital anava amb el conveni de sanitat privada i les altres assemblees locals catalanes amb el d'acció social. El resultat però ha estat la consolidació de les dobles escales salarials (diferent salari per la mateixa feina), pèrdua de poder adquisitiu (increments anuals de l'1% el 2019 i el 2020) i alguna millora respecte als complements d'incapacitat temporal. Es dona el cas que el conveni va ser rubricat per l'empresa i treballadores malgrat que en dues votacions s'imposà el no. En aquest context comença a caminar la secció de la CGT a Creu Roja. Primer per trencar el bloqueig i falta d'informació de la UGT i en menor mesura de les CCOO en relació a la negociació del conveni. En aquest sentit es convocà a la plantilla de Barcelona a varies assemblees (als locals de la CGT i a la mateixa empresa després) per intentar articular una secció que disputés el monopoli als sindicals grocs. Paral·lelament a nivell local al Berguedà es va forçar la dimissió de la delegada de personal de la UGT, es va convocar assemblea de treballadores i es van tornar a convocar eleccions a l'assemblea local de Creu Roja Berguedà.

El creixement de la CGT al Berguedà

El resultat va donar la representativitat dels treballadors a la CGT. Des de llavors l'activitat s'ha basat en la consolidació de la secció per una banda (formacions, etc.) i per l'altre la realització d'assemblees de treballadors per identificar i lluitar col·lectivament les millores laborals. Actualment l'acció se centra en l'aplicació del nou conveni doncs des de la secció s'han detectat una sèrie d'irregularitats (sobretot en relació a complements que s'han de pagar i no es paguen).

A l'Associació Pro disminuïts Psíquics del Berguedà

Aquesta secció va ser creada fa poc més d'un any i ha hagut d'enfrontar-se a una empresa gestionada despòticament—principalment la direcció del Taller Coloma—, negant-se durant mesos a reconèixer la secció i amb les CCOO i la UGT al servei i dictat de l'empresa. L'origen de la secció és la necessitat d'organitzar-se d'algunes treballadores per millorar la situació de treballadors i usuaris a l'empresa. Així neix la secció amb ganes de fer justícia i empoderar-se. L'empresa davant l'aparició d'una secció sindical que no es ven va decidir negar-li la existència. Primer va fer-ho amb la complicitat de les CCOO, signant un document conjunt i adreçant-lo a la delegada de la secció dient-li que no podia informar ja que això només ho podia fer el comitè. L'assumpte era provocat per l'anunci de la Vaga General Feminista del 8 de març i el document era il·legal ja que tota secció pot informar els treballadors del que consideri. Escandalós per part de l'empresa i més encara per part d'un suposat sindicat. La segona bestiesa va ser quan l'empresa va negar-se a nomenar la mesa en unes eleccions sindicals convocades per les treballadores en un dels serveis de l'empresa. En aquest cas fou la UGT la que seguint el dictat de l'empresa li va esmenar la plana inútilment, ja que després de la denúncia pertinent l'empresa es va veure obligada a nomenar la mesa. D'aquesta manera han passat mesos però l'empresa s'ha vist obligada legalment a reconèixer la secció primer i la delegada de personal després. Altres denúncies i contradenúncies han estat posades per la secció i l'empresa. El sindicat preocupat per la situació de la seva secció sindical no descarta altres tipus de mesures de força davant l'empresa.

l'Ajuntament de Berga

Abans de l'estiu la secció va ser creada, tot just comença a caminar i ja ha hagut de fer front a unes eleccions sindicals sobrevingudes que no esperaven de la que ha resultat una delegada al comitè d'empresa. La secció comença tot just a convocar assemblees i plantejar reivindicacions.

A Montajes Rus

La secció està constituïda de fa mesos i ha anat creixent progressivament. En breu afrontaran les eleccions sindicals.

Ensenyament de la Catalunya Central

A partir d'una primera trobada el mes de juny passat, aquesta secció impulsada des del sindicat de Berga i amb treballadors de tota la Catalunya central ha donat les seves primeres passes. Estan treballant en fer créixer la secció donant-la a conèixer, han posat en comú les principals problemàtiques comunes de les afiliades i es disposen a fer la seva primera publicació mural.

Denúncia a la ETT que discriminava

El passat mes d'abril vam denunciar públicament i a la inspecció de treball l'empresa de treball temporal de Manresa i Berga Catalana de Treball Temporal per anunciar ofertes de treball on demanaven només homes, sense tatuatges i sense afiliació sindical: discriminació per gènere i vulneració dels drets i llibertats sindicals, entre altres. Malgrat ser una il·legalitat flagrant se senten tan forts i sense oposició que fan aquest tipus de coses.

El cas de Monserveis

A finals d'estiu i a partir de la consulta de diverses treballadores el sindicat berguedà va saber de les pràctiques habituals d'aquesta empresa amb seu a Manresa i Berga i que es dedica a tenir cura de persones grans i/o malaltes. En resum l'empresa contracta persones (bàsicament dones) en situacions de gran vulnerabilitat (moltes d'elles immigrants sense papers), sense donar-les d'alta a la seguretat social, fent-les-hi fer les hores que vulguin i pagant-los-hi el que els hi sembla, naturalment molt poc i sense respectar ni de lluny el conveni del sector. Un negoci rodó basat en la fragilitat de la situació de les persones contractades i en no respectar la llei. Horaris abusius i sous ridículs. L'empresa a més dona instruccions clares a les treballadores perquè menteixin a les famílies contractants sobre les seves condicions laborals o la seva situació legal. Ens trobem doncs davant d'una combinació fatídica: per una banda el sistema patriarcal que relega a la dona a aquest tipus de feina, la llei d'estrangeria que empeny a aquestes treballadores a acceptar qualsevol cosa i empreses sense escrúpols que s'aprofiten de tota aquesta situació per fer diners. Per altra banda i no menys important: estem a una societat que prefereix no preguntar i que accepta aquesta explotació. Hi hauria desenes de dones afectades.

Estem contents de poder explicar el dia a dia del nostre sindicat i ens agradaria poder conèixer el dels altres sindicats de Catalunya

Salut i anarcosindicalisme

CGT Berguedà

TEPSA: La seguretat en mans de tercers

El passat 15 d'octubre el Departament de Recursos Humans de Tepsa Barcelona (empresa d'emmagatzematge de productes químics i hidrocarburs, situada al Moll d'Inflamables del Port de Barcelona) va comunicar al comitè d'empresa la intenció d'acomiadar aquell mateix dia als tres operaris del departament de manteniment. L'empresa va al·legar que, degut a la implantació de noves tecnologies, es requeria un departament més ampli, amb unes 15 persones, però que l'estructura de l'empresa no la podia suportar, per tant havia d'externalitzar el servei i acomiadar a tres dels cinc treballadors que formaven el departament de manteniment.

Curiosa forma de resoldre el problema: necessito 15 treballadors, tinc 5 i acomiado a 3

L'empresa va acabar argumentant que la base fonamental dels acomiadaments era augmentar la seguretat. Deixant-la, això sí, en mans de tercers.

Arribats a aquest punt, s'ha de recordar i apuntar que a l'abril de 2014 va esclatar una cisterna durant una càrrega amb el resultat d'un treballador amb cremades de 3er grau al 75% del seu cos. Era un treballador extern i va ser assenyalat per l'empresa com l'artífex de l'accident per negligència. El juliol del 2013 un altre treballador extern es va veure implicat en un altre incendi durant una càrrega. Per sort va poder ser sufocat per la plantilla i no va provocar ferits. El juny del 2014 un altre treballador extern es va veure implicat en un altre accident, quan va esclatar una junta i el treballador va acabar ruixant-se amb un producte químic molt tòxic. Llavors, externalitzem per a més seguretat, amb els antecedents que tenim?

Davant la indignació de gran part de la plantilla i la preocupació per la seguretat als nostres llocs de treball, es va decidir per majoria convocar una vaga indefinida per a fer canviar la idea de l'empresa.

Les reclamacions foren clares: readmissió dels acomiadats i canvi de rumb de les decisions que havia pres l'empresa. Des del dia en que es convoca la vaga fins el dia d'inici de la mateixa, es dona un termini ampli per a que l'empresa accedeixi a seure's i acceptar les nostres peticions, però no obtenim més resposta que "millorar les condicions dels acomiadaments".

Finalment, després de dos dies de vaga de baixa participació però de gran afectació, es decideix desconvocar la vaga si l'empresa accedeix a seure's a negociar amb els acomiadats i acordar una solució favorable als acomiadats abans del dia 21 de desembre. Si no fos així, els treballadors de Tepsa Bcn ens tornarem a reunir en assemblea per a decidir quines seran les properes mesures a prendre.

D'altra banda seguim preocupats davant l'augment de personal extern en detriment del personal intern, format i amb àmplia experiència en treballs en atmosferes explosives i amb la utilització de productes tòxics i perillosos en quantitats enormes.

Som coneixedors i estem formats en conseqüència dels perills i de la seva magnitud externa en cas de situació extrema.

Finalment, volem agrair a tots els companys i companyes dels diferents sectors de la CGT que ens van donar suport, van col·laborar en la difusió del conflicte i ens van ajudar amb els piquets durant la vaga.

No podem deixar la seguretat en mans externes.

Secció sindical de CGT a TEPSA

sindical

Quasi esclaus? Professorat universitari, món acadèmic i opressió

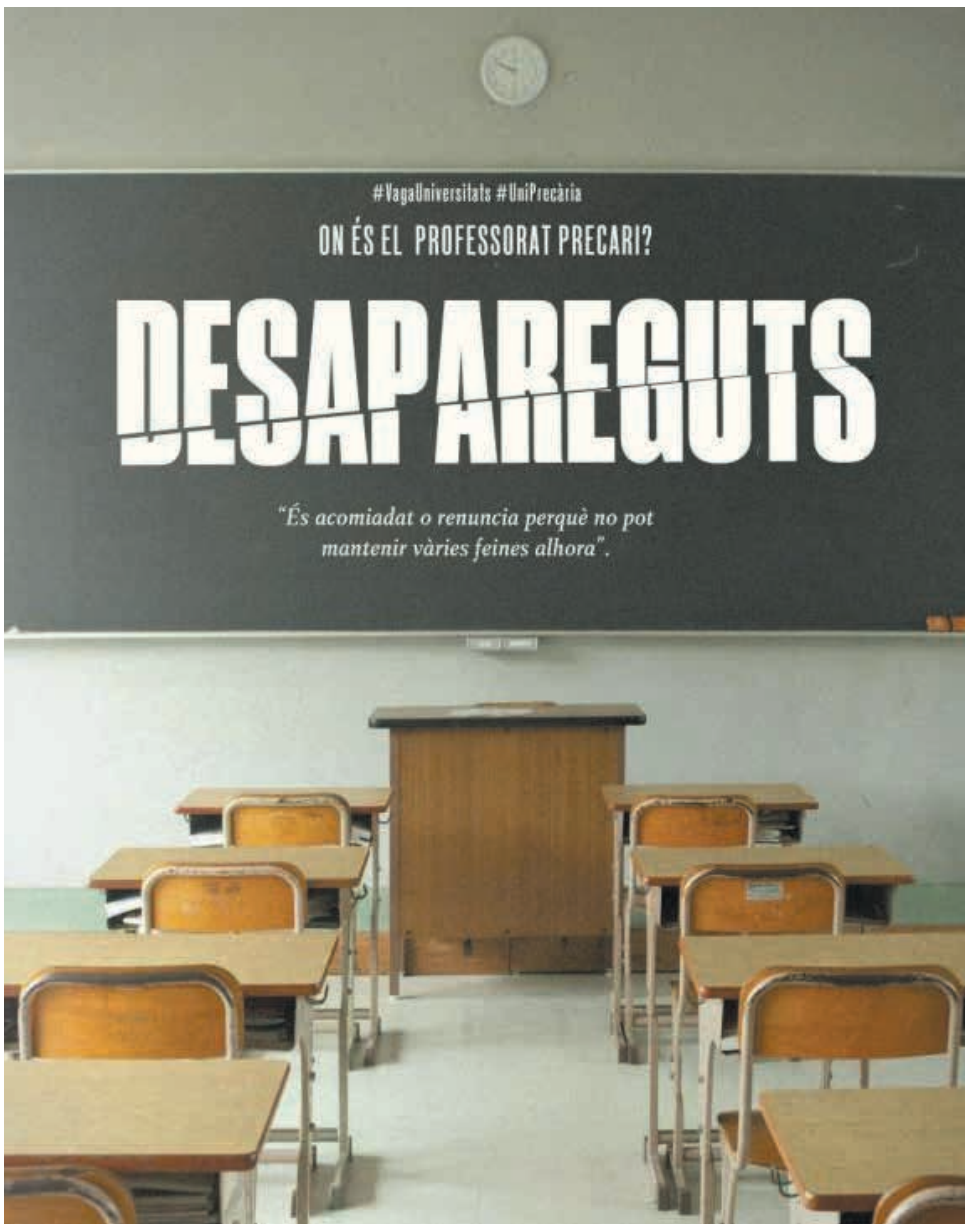

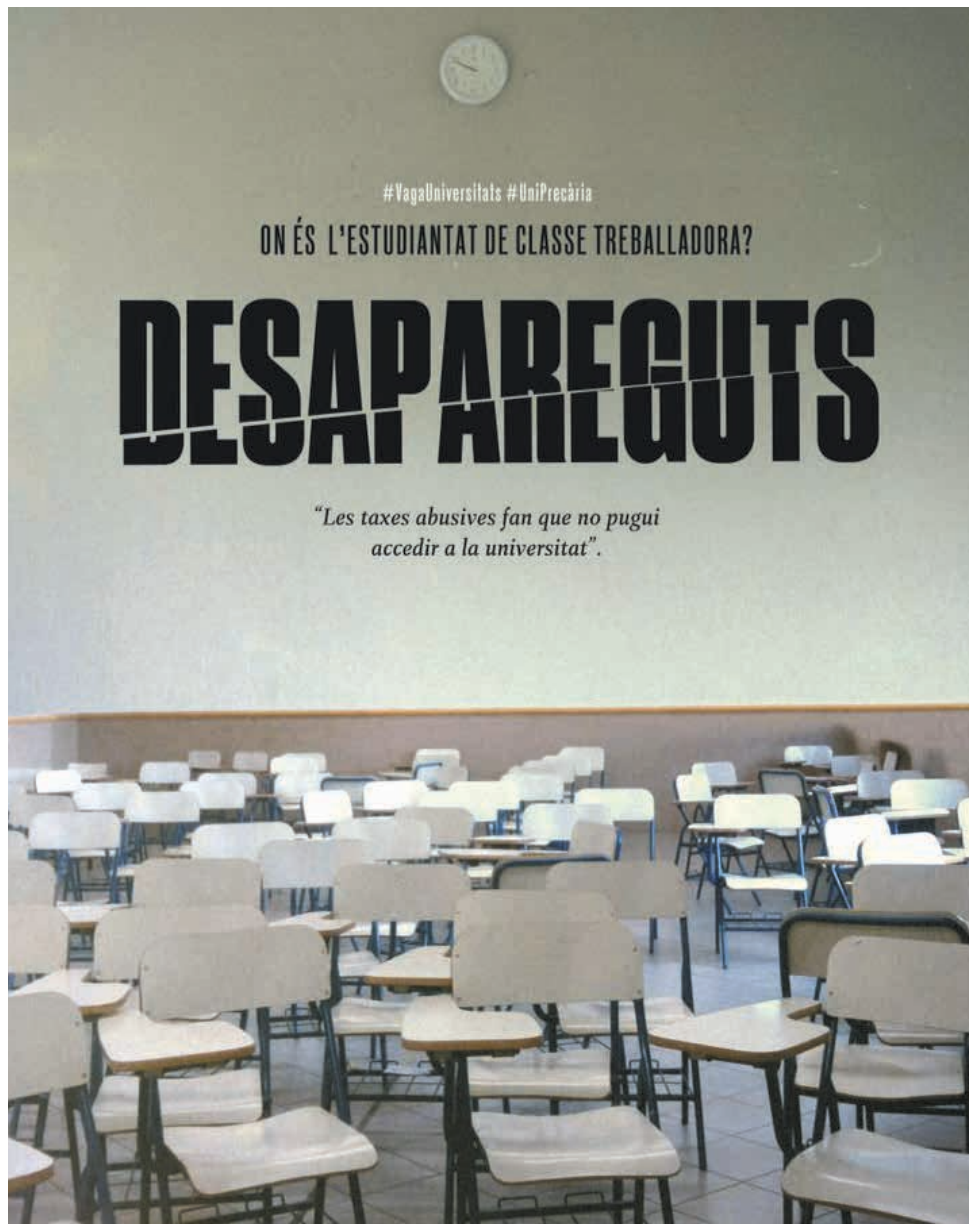

El millor sistema d'opressió és aquell que aconsegueix que les persones oprimides siguin actives en la seva pròpia opressió. Òbviament, ho dic des de la perspectiva de qui construeix i es nodreix d'aquest sistema. Una perspectiva que és l'oposada a la nostra. D'exemples en què això ha succeït al llarg de la història en tenim molts, des de molts moments de l'esclavisme i del feudalisme fins a moltes situacions actuals dins de les relacions econòmiques del treball assalariat capitalista. L'anàlisi d'aquestes situacions moltes vegades argumenta que la complicitat de l'explotat/da en la seva pròpia opressió és fruit del seu desconeixement de la realitat i d'un suposat baix nivell formatiu. Doncs bé, en l'àmbit acadèmic, de la docència universitària i de la recerca de màxim nivell aquest fet és habitual. Un espai on suposadament tothom hi tenim un alt nivell de formació.

Intento explicar-me. A l'àmbit universitari i acadèmic, també dins dels centres de recerca, hi ha molta precarietat. A les universitats, per posar un exemple, més del 60% del personal docent i investigador és precari: viu amb contractes temporals, amb més incerteses que garanties sobre el futur i uns nivells salarials molt inferiors a una part dels seus "companys" estables. En aquest context, i si se li suma una suposada capacitat d'anàlisi crítica que es pressuposa a algú amb formació universitària, seria esperable que hi haguessin constants revoltes a les universitats. Ja no per part dels i les seves estudiants, sinó dels i les treballadores. No obstant, la realitat ens diu exactament el contrari. Els darrers anys s'ha consolidat un sistema cada vegada més jerarquitzat, més conservador i més refractari al canvi. Un sistema que cau com una llosa molt pesada sobre qui, dia a dia, fem funcionar les universitats però que el veiem com inevitable. Amb ben poques excepcions (per bé que, quan existeixen, sovint pateixen diverses formes més o menys descarades de repressió).

Com s'explica tot plegat? Els darrers anys o dècades s'ha generalitzat a l'àmbit acadèmic una perspectiva d'"excel·lència" basada en diversos factors. I que és l'excusa per definir qui té lloc dins de les universitats i institucions de recerca. Un d'ells és l'èxit individual. Es tracta que com a persones siguem capaces de vendre les nostres "aportacions" acadèmiques com a resultats del nostre treball individual. S'oblida, així, que tota activitat de recerca és necessàriament fruit de processos col·lectius d'acumulació i construcció social del coneixement i que, per si sola, no existiria. S'imposa una espècie de versió del self made man tant tòpica de les perspectives més simples de capitalisme més agressiu. Un altre és la mesura d'aquest èxit, que cada vegada s'estableix de manera quantitativa i no tant qualitativa i sobre la base del nombre de publicacions en un grup selecte de revistes. La gran majoria d'aquestes publicacions són breus, treballs amb escassa capacitat per desenvolupar arguments ja que si no, no es publiquen. I també sovint s'accepten o no a les revistes en funció de si allò que diuen quadra en els debats que marquen les seves línies editorials. O sigui, la millor manera de publicar és repetir una ortodòxia i no gosar sortir de les seves pautes. Fer-ho en treballs breus, més tècnics que argumentatius i adaptats al clixé imperant de visió de la realitat. No cal dir que en aquest context la socialització del coneixement difícilment es reconeix, excepte en els casos en que es produeixi com un intercanvi mercantil en el món de l'empresa.

Aquesta perspectiva condiciona l'avaluació del personal docent i investigador de les universitats públiques que, un cop ha finalitzat la seva tesi doctoral, ha d'entrar en una carrera d'obstacles permanent per a poder seguir sobrevivint en el món acadèmic. Sovint ho ha de fer adaptant els seus treballs a allò que s'espera que es digui per a poder-los publicar. I també redactant un innombrable nombre de sol·licituds de beques i projectes que, per a que puguin reeixir, s'han d'adaptar novament a allò que es vol que s'investigui que, en definitiva, acaba sent també allò que es vol que es digui. En aquest procés, les persones que tenen sort van canviant de feina, d'universitat o centre de recerca, de lloc de residència, de companyes i companys. Pel camí acostumen a deixar de banda la seva energia i capacitat creativa per esdevenir simples reproductors de discursos i perspectives imperants en els mercats de les grans revistes i de les agències que resolen sobre projectes i avaluacions.

Esdevenen la bèstia precària perfecta: individualitzada, minoritzada, altament vulnerable i dependent de qui té la capacitat de decidir si tindràs feina o no, de dir quant vals a través de les diferents agències de qualificació i de rànquings. En definitiva, de si mereixes continuar existint com a investigador/a o, per contra, passes a ser un més dels que desapareixeran aquest any de la carrera universitària. I imposen l'expulsió del sistema com un fracàs individual, responsabilitzant a la víctima de ser víctima.

Ermengol Gassiot,
secretari general de la CGT de Catalunya
delegat sindical a la UAB

Surrealisme i escombraria

Abans de començar vull aclarir que no soc part d'aquest conflicte, simplement m'informo com a veí de la ciutat que soc i crec important que la ciutadania conegui els detalls, o almenys la meva humil versió d'aquests.

Tot això que dic ha estat publicat per la premsa local o nacional.

SMATSA presumptament aconseguí ser la concessionària de neteja de la ciutat i la recollida d'escombraries gràcies a comprar als Bustos pagant actes de campanya del PSC Sabadell. Aquests dies s'està jutjant això dintre del cas Mercuri. Les conseqüències d'aquesta concessió, feta a dit per a tornar el favor dels actes de campanya, és un contracte per molts anys, de molts milions i blindat, amb una empresa que no seria l'opció més beneficiosa per la ciutat, ja que si no, no haguessin hagut de comprar a ningú. Penseu que la neteja és la partida que s'emporta més diners del pressupost municipal, que paguem tots amb els nostres impostos.

informa que no se'ls pagarà la part de serveis que no estan fent, fins que els facin. Això és la famosa ITF (Instrucció Tècnica de Facturació). Lògicament no pagarem per quelcom que no fan. Paral·lelament inicien els tràmits burocràtics requerits per a treure una concessió a una empresa per incompliment.

Smatsa, veient-se acorralada i descoberta, a través dels sindicats majoritaris CCOO i UGT convencen els treballadors per a que pensin que això és només una maniobra de l'ajuntament per a municipalitzar el servei i que, arribat el moment, tots anirien al carrer.

L'ajuntament repeteix una vegada i un altra que sí que volen municipalitzar el servei donat que l'actual contracte s'incompleix i té la ciutat feta una porqueria. I també s'insisteix que, al municipalitzar, la llei obliga a absorbir tota la plantilla, sense acomiadaments. Exceptuant els únics coherents, la CGT, els anomenats sindicats majoritaris CCOO i UGT, que sembla que no coneixen aquestes lleis, continuen manifestant-se als plens i demanant la dimissió de l'alcalde. I

pas fàcil ja que s'enfronten a una empresa poderosa i sense escrúpols, com s'ha pogut veure, però el govern local considera necessari protegir els treballadors.

Els treballadors fan oïdes sordes i anuncien una vaga culpant a l'ajuntament, no a l'ERO de Smatsa... Bon treball sindicats majoritaris!

I aquí arriba el moment àlgid del surrealisme: a l'últim ple, el de novembre, Ciutadans presenta una moció per obligar l'ajuntament a negociar amb Smatsa i que els tornin a pagar la totalitat del servei encara que no el compleixin. Abans d'això hi ha hagut múltiples reunions sense cap gest per part de l'empresa, però els taronges deuen entendre que el govern no s'ha baixat suficientment els pantalons.

A aquesta moció, per no perdre vots en aquesta maniobra mediàtica de C's, es suma lògicament el PSC (in Love amb els seus mecenes) i sorprenentment part del govern, els autoanomenats "esquerra real":

aplicable la intervenció. Com jo ho veig, l'ajuntament no fa cap concessió, la seva part és conseqüència directa de la concessió feta per Smatsa, la retirada de l'ERO. D'altra banda, la ITF continua en peu (allò de no pagar pel que no fan) i si Smatsa vol cobrar íntegra la remuneració del servei haurà de prestar-ho íntegrament.

Però també veig surrealisme en aquest pause de la crisi: Smatsa queda retratada a l'acceptar retirar l'ERO, amb la ITF encara sobre la taula, ja que segons van dir al seu dia, els acomiadaments els causava l'ajuntament al deixar de pagar els serveis no prestats.

I per acabar, jo em pregunto, si l'ajuntament segueix sense pagar per aquests serveis com podrà pagar les nòmines ara? Començaran a complir el contracte? Baixaran el sou al seu director general que cobra 15 mil euros cada mes? O els 6 mil que s'emporta la seva dona? Potser és que ens van mentir...
Com he dit al principi, no soc part d'aquest

A l'entrar el nou govern decideixen entrar com a acusació particular del cas Mercuri ja que el que es jutja és que durant anys van jugar amb els nostres impostos. Alhora, decideixen també controlar que l'establert en aquest contracte, presumptament fraudulent però legal mentre la justícia decideix, es compleixi. És a dir, el govern local fa el treball d'iniciar una auditoria. Veient com van aconseguir el contracte i com està la ciutat, no em sembla gens boja aquesta mesura. Al finalitzar l'auditoria descobreixen una pila d'irregularitats com que la freqüència de pas dels escombriaires, la freqüència de la neteja de contenidors o els kilòmetres que han de recórrer els camions de recollida són molt menors que l'establert al contracte.

En conseqüència, l'ajuntament exigeix a Smatsa que compleixi tot l'establert i els aplaudint al PSC després de les seves intervencions al ple. El que he dit, surrealisme.
Com que Smatsa veu que la seva estratègia de pressió juntament amb els sindicats no funciona, eleva la seva pressió anunciant que, com que l'ajuntament ha reduït el que els hi paga (aquells serveis que no feien i que lògicament no hem de pagar si no els fan), han d'acomiadar uns quants treballadors amb un ERO. Això ens porta a un segon moment surrealista: els treballadors i sindicats en comptes d'enfrontar-se amb aquells que els volen fer fora, criden contra l'ajuntament, que l'únic que havia fet era vetllar perquè els nostres impostos s'aprofitin.

Encara tenint els treballadors en contra, l'ajuntament anuncia que no tolerarà cap acomiadament i que està disposat a intervenir el servei per evitar-ho. Això no és un

Unitat pel Canvi i Guanyem Sabadell. Queden doncs com els dolents de la pel·lícula la Crida per Sabadell i ERC quan han estat els únics partits que defensen els treballadors, apostant per intervenir el servei per evitar l'ERO i que defensen els interessos de la ciutadania de Sabadell, pagant a Smatsa només pel que realment fa i forçant-los a complir o se'ls hi treu la concessió. Insisteixo, sempre amb 0 acomiadaments.

El diumenge 2 al migdia Ajuntament i Smatsa arriben a un acord en el que Smatsa retira l'ERO i l'ajuntament retira el procés d'intervenció del servei. Els treballadors, després d'un parell d'assemblees, tenses sembla ser, desconvoquen la vaga.

La jugada de l'ajuntament, al meu entendre, té lògica. A l'eliminar-se l'ERO no hi ha risc d'acomiadaments i, per tant, no és

conflicte. Bé, realment sí, tot ciutadà de Sabadell ho és, ja que paguem religiosament els nostres impostos i la nostra ciutat està bruta per culpa d'uns mafiosos. Em sembla de bojos l'actitud dels treballadors i sento vergonya aliena al veure com han comprat tan fàcilment la història que els hi ha venut, que no s'aguanta per enlloc.

Només he pretès posar ordre davant tantes informacions i que els que us hagueu llegit aquest rollo, quan veieu el vostre carrer brut, amb escombraria amuntegada sense recollir tingueu tota la informació. Tot el que dic pot ser consultat a l'hemeroteca i, si la justícia d'aquest país encara té un xic de coherència el temps em donarà la raó.

Javier Montàvez, veí de Sabadell

notícies sindicals

CGT Ensenyament Lleida denuncia davant Inspecció de treball la situació que viu la UEC de la Seu d'Urgell gestionada per l'entitat ASPID.

Les Unitats d'Escolarització Compartida (UECs) són serveis públics que el Departament d'Ensenyament ha externalitzat mitjançant la gestió privada.

La secció sindical d'Ensenyament de la CGT Lleida, ha interposat una denúncia davant inspecció de treball de Lleida, a efectes de denunciar les condicions laborals i la gestió que s'està fent de la UEC de la Seu d'Urgell.

Les Unitats d'Escolarització Compartida (UEC) són un servei del departament d'Ensenyament pel mitjà del qual s'escolaritza en un espai extern al centre habitual l'alumnat amb risc d'exclusió social, per tal d'aconseguir que continuï amb la seva preparació acadèmica per l'assoliment de l'ESO i que reforci les seves competències personals. Aquest servei públic, a La Seu d'Urgell, està privatitzat i gestionat per l'empresa ASPID.

Les condicions de precarització de la UEC es detecten en els diferents eixos que la configuren: condicions laborals, atenció a l'alumnat i la manca d'espai. D'entrada, volem denunciar la infradotació de personal, ja que només compta amb dos docents quan, per les seves característiques, n'hi hauria d'haver tres. Aquest fet comporta que durant part de la jornada, el professorat estigui sol al centre. Així mateix, es dóna la situació que les tasques de coordinació s'exerceixen des de Lleida, impedint el vincle que seria òptim amb els centres educatius de la Seu d'Urgell. Alhora, la manca d'espai l'ha generat el fet que l'empresa ASPID ha instal·lat una oficina d'orientació i atenció laboral a les mateixes instal·lacions, fet que comporta que, actualment, els menors han de compartir l'espai on reben classe amb aquesta tasca.

També, ressaltar que les condicions laborals dels docents que es troben treballant a la UEC també són substancialment diferents a les dels docents en centres d'educació secundària públics o concertats; atès que l'entitat ASPID considera que els docents s'han de regir pel conveni d'oficines i despatxos enlloc del conveni d'educació privada sostinguda amb fons públics.

L'objectiu d'aquesta denúncia, interposada per la CGT, és que Inspecció de Treball de Lleida revisi la situació de precarització del centre, i en especial les condicions laborals dels docents i obligui a ASPID a garantir els drets dels i les treballadores. Alhora, lamentem la decisió del Departament d'Ensenyament de privatitzar la gestió d'aquest servei educa tiu i no fer-ne cap tipus de seguiment; situació que comporta que tant els docents com l'alumnat de la UEC de La Seu d'Urgell estiguin a l'empara d'una entitat privada sense cap tipus de supervisió i en una situació de vulnerabilitat absoluta. Això és conseqüència de la, ja coneguda, política privatitzadora de l'administració pública, un model neoliberal on es dóna carta blanca per a que les empreses entrin a concurs i es lucrin a costa de les condicions laborals de la classe treballadora i de la qualitat del servei públic. Amb l'educació ni es juga ni es fa negoci.

CGT ENSENYAMENT LLEIDA
03 desembre 2018

CGT primera força a autobusos de Barcelona

A les eleccions sindicals realitzades ahir a Transports de Barcelona, (Bus públic de la ciutat de Barcelona) la CGT passa a ser la primera força al col·legi de conductors i mecànics, amb 764 vots que suposen 7 delegats sindicals (3 més que a la convocatòria de 2014). Al col·legi de tècnics, per mínim marge no s'hi han afegit encara més delegats pel sindicat.

Aquest fort increment suposa un suport de la plantilla a la línia d'oposició a un tramvia privatitzat, a la lluita pels drets de les treballadores que ha realitzat la secció sindical, lluita contra la contractació precària i per la realització de vagues com a forma d'assolir millores.

Valorem l'augment de delegats i delegades com una excel·lent notícia, tot esperant que el consistori prengui bona nota que es trobarà a les taules de negociació amb una CGT igual de determinada, però més forta.

Sumant els dos col·legis el resultat final ha estat:

UGT	8 delegats/des
CGT	7 delegats/des
SIT	6 delegats/des
CCOO	5 delegats/des
ACTUB	2 delegats/des
ACAT	1 delegats/des

COMUNICAT DE PREMSA CAU-IAC & CGT

La UAB incompleix el codi penal

Avui, 14 de novembre, es procedeix a posar en coneixement de fiscalia unes actuacions de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) que podrien ser constitutives d'una infracció de l'article 316 del codi penal. La UAB, al nostre parer, ha infringit les normes de prevenció de riscs laborals i, tot hi estar-ne legalment obligada, no ha facilitat els mitjans necessaris perquè les persones treballadores del personal d'administració i serveis (PAS) desenvolupin la seva activitat amb les mesures de seguretat, en matèria de riscs psicosocials, adequades. D'aquesta manera s'ha posat en perill greu la seva salut.

Aquest vulneració es podria castigar amb penes d'entre 6 mesos i 3 anys de presó. Aquesta infracció es deriva del desgavell inadmissible del Servei d'ocupabilitat, on el juliol del 2017, es va tancar l'avaluació de riscs psicosocial, amb uns resultat que proposaven 28 mesures correctives, 11 amb la qualificació de prioritat moderada i 17 de prioritat alta.

A hores d'ara, les mesures correctives proposades no han estat implementades. Les 28 mesures correctives es troben ja fora dels terminis establerts. La no implementació d'aquestes mesures suposen un incompliment dels articles 14 i 42 de la Ley de Prevención de Riesgos Laborales i del 12 de la Ley sobre Infracciones y Sanciones en el Orden Social.

En matèria de riscs psicosocials s'ha incomplert la planificació, programació, organització i control de la gestió relacionada amb la millora de las condicions de treball i la protecció de la seguretat i salut de les persones treballadores. L'empresa ha incomplert les seves obligacions donant lloc a responsabilitats administratives, així com, possibles responsabilitats penals i civils.

Ha incomplert també una sèrie de 10 mesures considerades "molt greus" com son: la no implementació del pla de prevenció; no donar compte dels accidents de treball derivats dels riscs psicosocials, ni investigar-los, ni posar mesures preventives; incomplir la planificació de l'activitat preventiva; mantenir l'adscripció de persones treballadores en situació de risc; l'exposició a agents nocius; dels drets d'informació i consulta; de la no implementació dels resultats de les avaluacions de riscs psicosocials i de protecció col·lectiva i individual. Tot això, com hem dit, pot suposar un incompliment de l'article 316 del codi penal.

A tot això s'hi suma la problemàtica, respecte a riscs psicosocials, del malestar en el PAS, que s'arrossega a l'Escola de postgrau de la UAB. La generació real de l'actual problema és una actitud de tracte inadequat i degradant cap el personal. L'actual situació ha derivat en una accidentabilitat, en riscs psicosocials, que ha afectat al 25% de la plantilla, unes xifres insostenibles.

La UAB es nega a considerar com a accidents de treball els derivats dels riscs psicosocials. Aquesta negativa implica que, els accidents no es reconeixen, no apareixen a les estadístiques, no s'investiguen, no es proposen mesures correctives i, per tant, no existeix política ni preventiva ni de salut psicosocial. La representació de les persones treballadores ha proposat mesures respecte a circuïts de diagnosi-tractament-investigació-propostes-correcció, així com processos de seguiment de mesures correctives que han estat sempre desestimats per l'empresa sense presentar propostes alternatives.

Des del juny del 2016, amb l'arribada del nou equip de govern de la UAB, hi ha hagut prou temps per a abordar una problemàtica tant dolosa com és la que afecta a la salut laboral psicosocial del conjunt del PAS. Aquesta responsabilitat no només no s'ha assumit si no que s'ha defugit, de formes que considerem desidioses i incompetents.

Per tot això el passat 7 de novembre, les seccions sindicals de la UAB dels CAU-IAC, CGT i UGT, vàrem presentar denúncia a inspecció de treball i anirem tan lluny com sigui necessari per a assumir les nostres responsabilitats en la protecció i defensa de la salut laboral del PAS de la UAB. La salut des les persones treballadores no pot ser objecte ni de negociació, ni d'intercanvi, ni de paciència. Presentem aquesta escrit a fiscalia, i en fem denuncia pública als mitjans de comunicació amb l'exigència de mesures correctives immediates; i seguirem exigint responsabilitats polítiques. Per què des de la representació de les persones treballadores no estem disposats ser còmplices de la desídia, irresponsabilitat i incompetència que ha caracteritzat a la UAB en la prevenció dels riscs psicosocials.

Els riscs psicosocials com son l'estrès i burnout, la violència laboral, l'assetjament laboral, l'assetjament sexual, la inseguretat contractual, el conflicte família-treball (conciliació), el malestar físic-psíquic o la violència ocupacional poden generar malalties: cardiovasculars, respiratòries, immunitàries, gastrointestinals, dermatològica, endocrinalògiques, musculoesquelètiques i mentals. Les mentals poden generar depressió, trastorns obsessius, paranoia, trastorns del son, estres posttraumàtic, pànic, agorafòbia… Poden ocasionar el col·lapse mental, precisar medicació de per vida i empènyer a les víctimes a les drogodependències i al suïcidi.

CGT-UAB i CAU-IAC

LA PLANTILLA JA ÉS ÍNTEGRA

Amb la setmana de la Integritat, SEAT intenta rentar la seva imatge pels temes que li han esquitxat als darrers temps: endolls a l'hora de contractar, l'abús d'autoritat o el conflicte de les emissions dels cotxes dièsel. És positiu que es reconeguin els errors, i les mateixes xerrades en són un reconeixement de que hi han hagut massa errades.
Però, ¿per part de qui?

Les persones que composem la plantilla ja en som d'íntegres. Per què els que tenen la possibilitat d'utilitzar el seu poder o la seva capacitat econòmica i no ésser íntegres, són a la Direcció de l'empresa. I aquesta Direcció centra l'objectiu de la Integritat sòls en allò que l'interessa i intenta ficar-nos a tothom com a presumptes culpables o futurs/es delators/es.

A la CGT som molt escèptics per l'actuació de SEAT aquests darrers anys: s'han sancionat fets iguals amb acomiadaments o amb sancions lleus, tot depenent de qui els hagi fet, s'ha promocionat i premiat per amiguisme i no per criteris objectius i, gairebé sempre, la jerarquia i l'autoritarisme s'han imposat per sobra de la raó.

Per això la CGT volem dir que és per a nosaltres INTEGRITAT:

· INTEGRITAT és una veritable igualtat d'oportunitats de gènere; acabar amb la "persecució" a les mares o pares que demanen reducció de jornada i poder accedir a qualsevol lloc de treball en igualtat. També l'ús d'un llenguatge inclusiu, abandonant l'ús únic del masculí al llenguatge oficial de l'empresa.

· INTEGRITAT és un sistema d'ocupació de llocs, NET, TRANSPARENT, SENSE AMIGUISMES DELS CAPS NI DELS SINDICATS per a qualsevol treballador o treballadora.

· INTEGRITAT és acabar amb els clans i les sectes en determinades àrees, que contracten per esser amic/ga, del mateix poble o de la mateixa organització ideològica o episcopal.

· INTEGRITAT és acabar amb contractes temporals d'enginyers/es i especialistes per empreses externes, tot cobrant la meitat que algú de SEAT, de vegades costant més que un empleat/da de la plantilla i que algú s'emporti la diferència a les seves butxaques. També és Integritat, que els/les externs/es puguin utilitzar els autobusos de franc, i no "robar" 120 euros, a qui cobra 800.

· INTEGRITAT és permetre a la plantilla i a les nostres famílies, un calendari amb el que conciliar la vida laboral i familiar, coneixent amb temps quan podem gaudir de la nostra vida.

· INTEGRITAT és rebaixar els ritmes de treball per a evitar que persones amb 35 anys tinguin cada vegada més tendinitis, epicondilitis o mals musculars que no els deixen gaudir del cap de setmana, i menys amb 6 dies seguits.

· INTEGRITAT és tenir clar que els que fem possible els beneficis de VW som també la plantilla de SEAT, i que es pari d'amenaçar, pressionar o assetjar per part de cap responsable de l'empresa.

· INTEGRITAT és no discriminar a companys i companyes d'ETTs, després d'anys de treball a Seat, en allò tan simple (i ara tant contradictori) com les mateixes xerrades d'Integritat.

És clar, el temps de descans que significa la xerrada, és sempre benvingut. I el nostre cos ho agraeix. Però és un moment en el que l'empresa es dirigeix a la plantilla per a convèncer de la seva filosofia i el seus "interessos". Hem comprovat que una part important de la plantilla ha estat molt escèptica i crítica davant la xerrada, per que pateix i coneix la problemàtica en igualtat de gènere, igualtat de drets, promocions i diversitat que tenim actualment. Respectem que a molta gent l'hagi convençut el sermó. Però a la CGT hem trobat a faltar el propòsit d'esmena per a que hi hagi de veritat criteris **nets, transparents, acordats amb tots els sindicats i tothom tnguem, de veritat, els mateixos drets.**

Secció Sindical CGT
Seat Martorell

CGT Sabadell davant l'ERO i la modificació substancial de condicions de treball iniciada per la Direcció de SMATSA

Des de la CGT entenem que la posada en marxa de l'ERO i de la modificació substancial de les condicions de treball (MSCT) és una amenaça i un xantatge no només a la plantilla i al servei públic de neteja, sinó al conjunt de la població de Sabadell.
Aquest inadmisible xantatge l'exerceix la Direcció de l'empresa SMATSA (filial del grup VENDEX, ara grup Àgora). Aquesta filial està esquitxada pel cas Mercuri, del qual es desprèn, a partir de les investigacions policials, que el contracte d'adjudicació dels serveis de neteja sembla ser més que fraudulent. En aquest contracte, segons extractes d'informes policials i judicials reflectits en mitjans informatius, consideren l'any 2012 com a organització criminal a la Direcció de l'empresa juntament amb responsables municipals i funcionaris de l'ajuntament de Sabadell.
Per altra part, VENDEX està vinculada al cas Pokemon (macrocausa contra la presumpta corrupció en diferents ajuntament gallecs), aquest és el tipus d'individus encarnats en la figura del gerent de SMATSA, que guanya al voltant de 170.000 i té el cinisme de fer xantatge i amenaçar a la plantilla i al conjunt de la ciutadania de Sabadell mitjançant un ERO i la MSCT.
Des de la CGT de Sabadell donarem suport i impulsarem totes les mobilitzacions que portin a terme els treballadors i treballadores de SMATSA contra les mesures antisocials que proposa la Direcció de l'empresa.
També com a CGT fem una crida al conjunt del poble treballador de Sabadell, associacions de veïns, moviments socials, ciutadans i ciutadanes, a solidaritzar-se i donar suport a la lluita de la plantilla de SMATSA.
Així mateix, cridem a la responsabilitat i coherència de tots els grups municipals de l'ajuntament de Sabadell, així com a l'equip de govern, que en múltiples declaracions a la premsa ha deixat ben clar que no toleraria cap acomiadament ni cap rebaixa de les condicions laborals. Per tant exigim al govern municipal de Sabadell, com a garant últim de la prestació d'un servei essencial per a la ciutat, que actuï i no permeti que la Direcció de l'empresa posi en perill els llocs de treball i les condicions laborals dels treballadors i treballadores. Mitjançant aquestes iniciatives, esperem evitar futures mobilitzacions i/o vagues, on els perjudicats no són només els treballadors sinó la població de Sabadell, que amb el pagament dels seus impostos mereix un servei de neteja digne, eficient i a l'alçada del que la ciutat mereix.

NI ERO NI ACOMIADAMENTS
SI ENS TOQUEN A UNA,
ENS TOQUEN A TOTES!

Federació Local CGT Sabadell

CGT Catalunya

Davant la negativa de l'alcaldessa de Barcelona de reunir-se amb la secció sindical de CGT a autobusos els delegats de CGT hem lliurat,en el registre de l'ajuntament, mil signatures amb les quals, la plantilla d'autobusos, exigeix el cessament de la presidenta de TMB Mercedes Vidal, del Conseller Delegat Enric Cañas i de l'Adjunt al Conseller Delegat Pau Noy.
MOTIUS:

1.- Incompliment per part d'aquests tres directius dels Estatuts de TB
2.- Posicionament d'aquests tres directius a favor del tramvia privat per la Diagonal
3.- No exercir les seves funcions per recuperar el prestigi de la nostra empresa pública
4.- No fer gens per recuperar les línies d'autobusos que TB té subcontractades
5.- Permetre la contractació precària a TB
L'Article 2 dels estatuts de Transports de Barcelona deixa molt clar quins són els objectius de l'empresa:
Article 2 1. Constitueix l'objecte de la Societat: Exercir l'activitat de gestió, d'explotació, d'organització, d'administració i en definitiva de prestació dels serveis urbans i metropolitans relacionats amb el transport col·lectiu de superfície, especialment mitjançant autobusos, microbusos, tramvies o qualsevol altre mode i de llurs concessions; i proveir la seva prestació sota els directrius i reglaments emanats de l'Àrea Metropolitana de Barcelona
Malgrat la claredat dels Estatuts de TB, des de l'arribada de Mercedes Vidal a la presidència de TMB, s'ha abandonat de manera alarmant aquests objectius. El tramvia privat per la Diagonal ha estat l'objectiu principal de la nova direcció política de TMB. Mercedes Vidal, Enric Canyes i Pau Noy han participat activament, com si es tractés d'una campanya electoral, per pressionar al Ple de l'Ajuntament de Barcelona perquè aprovés el projecte privat tramviari. Afortunadament el Ple va votar NO al tramvia privat i amb això Barcelona s'ha estalviat una despesa de més de 200 milions que tenien que anar a parar a les butxaques de les multinacionals que operen darrere del tramvia.
Des de la presidència de TMB s'ha vetat el desenvolupament complet de la Nova Xarxa d'autobusos al impedir la posada en marxa de la línea D-30 per la Diagonal. En paraules de Mercedes Vidal la D-30 ha de ser el nou tramvia per la Diagonal. Tampoc s'ha fet res per, fent cas als veïns i veïnes de Nou Barris, recuperar les línies 80,81,82 i 83 que TB té subrogades a Sagalés a traves de l'empresa privada Bus Nou Barris. També esta projectat, des de la presidència de TMB, que les noves línees de busos que han de circular des de la Plaça Alfons X al Parc Güell i el Bus, anomenat Bus de Transport a Demanda, que ha d'operar al barri de Torre Baró, surtin a subhasta perquè siguin operades per empreses privades.
Per últim, malgrat que Barcelona en Comú, a la seva campanya electoral es va posicionar contra el treball precari, a dia d'avui ja arriba a un 12% el numero de conductors i conductores que tenen un contracte precari a TB, bé amb contractes temporals o amb contractes per treballar nomes en cap de setmana.

Secretariat Permanent CGT Catalunya

entrevista a Lola Gutiérrez

Entrevista amb Lola Gutiérrez, delegada sindical de CGT a la Diputació de Barcelona, encausada simplement per solidaritzar-se amb una persona migrant a Grècia i pel que la legislació hel·lena li demana fins a deu anys de presó.

Aquest proper 18 de desembre Lola Gutiérrez, delegada sindical de CGT a la Diputació de Barcelona i activista en defensa dels drets de les persones migrants, serà jutjada a Grècia.

La legislació hel·lena demana per a Lola entre cinc i deu anys de presó per delictes de tràfic de persones i ús de documentació que no correspon. Davant aquest greu atemptat contra la solidaritat en el marc d'una ofensiva reaccionària a nivell del conjunt de la Unió Europea, entrevistem a Lola perquè pugui explicar i denunciar el seu cas. A més, aprofitem per parlar sobre quina és la situació actual a les fronteres, de la responsabilitat de l'Europa fortalesa en la crisi migratòria i de com enfrontar aquest període d'auge reaccionari del sistema capitalista.

Per què et volen condemnar a 10 anys de presó?

Estava tractant d'ajudar a un jove kurd a entrar a Europa. Aquest jove, igual que milers i milers que fugen de conflictes greus, situacions de pobresa i guerres, es trobava a Atenes sense la possibilitat de traslladar-se on tenia familiars que podien acollir-lo. Tot i saber que era il·legal, vaig considerar just ajudar-lo.

En quin punt està la teva situació actual?

Vaig ser detinguda el 27 de novembre de 2016, vaig estar tres dies en un calabós i vuit dies en un CIE d'Atenes. En la instrucció vaig sortir en llibertat sense fiança però amb aquesta acusació pendent. Ara estem pendents del judici després de dos anys d'espera.

En la meva defensa addueixo que sóc una activista i no una traficant de persones, tal com diu l'acusació. Per a això, em recolzo en diferents documents de la meva pertinença a la CGT o a la meva condició de delegada al meu centre que treball, la Diputació de Barcelona, i com a treballadora de serveis socials de la pròpia Diputació.

Com has portat tot el procés inculpatori durant aquest temps?

He portat el procés una mica com abans, intentant lluitar pels drets de les persones migrants, entre altres aspectes. Per mi està vinculat ser anarcosindicalista amb el fet de lluitar pels drets de les persones migrants, perquè considero valit el lema de "nadiva o estrangera, la mateixa classe obrera".

En aquests dos anys, he seguit amb el meu activisme social i sindical, potser més sensibilitzada en el tema de les persones migrants i lluitant, no solament, per acabar amb l'Europa Fortalesa i denunciar els efectes d'aquestes fronteres, sinó també plantejar-se com s'està acollint en una ciutat com Barcelona o l'Estat espanyol en general. Aquest doble discurs de l'acolliment. El discurs de volem acollir, però quan les persones estan aquí no es proporcionen els mitjans.

Com veus la situació actual dels refugiats a dos anys de la gran crisi?

Jo crec que la situació de les persones que emigren i que sol·liciten asil per diferents motius no ha fet més que empitjorar. En aquest temps, Frontex, l'empresa que vetlla perquè les fronteres siguin infranquejables, ha rebut més diners. Aquests diners hauria d'anar destinats a temes de cooperació o suport. Cada vegada hi ha més indefensió i un risc més greu per a la integritat de les persones que tracten de creuar les fronteres. Aquesta és la causa directa de les milers de morts al Mediterrani i també en el desert del Sàhara i en tots els països que fan de frontera externa com el Marroc, Líbia, Turquia,... on no es respecta pràcticament cap dret.

Quan jo vaig estar a Grècia, per exemple, existien camps de refugiats amb dificultats de proveïments i condicions molt insuficients. Els CIE són infrahumans. En el que vaig estar jo l'anomenaven el CIE cinco estrellas i era una presó. Per aconseguir paper higiènic trigaves dos dies, no hi havia amb que rentar-se, el menjar fred i mai en condicions, a de més moltes altres qüestions sanitàries insuficients. La vulneració dels drets més bàsics desborda a les persones migrants i indica que no importen per a aquest sistema.

També voldria destacar que quan parlem de refugiats sembla que parlem de persones que tenen un motiu per desplaçar-se; mentre que els anomenats migrants econòmics sembla que són de segona categoria. No dic que això s'utilitzi entre les persones que tenen consciència d'aquesta situació, però jo quan parlo de migrants o refugiats, em refereixo a qualsevol persona amb una situació gravisima i/o personal que l'impulsa a desplaçar-se o emigrar.

I el paper dels Estats de la Unió Europea?

L'Europa fortalesa justifica la crueltat a les fronteres amb el relat de la crisi i que és impossible acollir a les persones que arriben. Això és una mentida. Cal deixar ben clar que fins a les portes d'Europa vénen moltes menys persones sol·licitants d'asil de les que estan desplaçades als propis països en conflicte, ja sigui Turquia, Síria, Líbia,... A Europa arriba un percentatge molt baix. La resposta d'Europa simplement és una decisió política en temps de crisi econòmica, política i de drets humans. L'emigració serveix com a boc expiatori de les tares que té el sistema capitalista.

El paper de la UE és el de blindar-se i tirar sobre les persones migrants la causa dels problemes econòmics i socials. Són les qüestions estructurals del propi sistema capitalista. El fet que hi hagi persones d'Àfrica o Àsia que hagin de migrar és conseqüència del colonialisme europeu. Europa s'ha dedicat a espoliar i empobrir als països africans i això provoca que les poblacions d'allà hagin d'anar darrere dels recursos que Europa els ha robat.

Creus que el teu procés pot estar emmarcat en l'actual ofensiva reaccionària, no solament de l'Estat espanyol, sinó en el conjunt de la Unió Europea? I més en l'actualitat amb l'arribada de nous governs de dreta i extrema dreta.

El meu cas és un més de l'ofensiva contra les accions solidàries en molts nivells. Són moltes les detencions de persones solidàries en països europeus; els vaixells de salvament al Mediterrani han vist la seva tasca perseguida i criminalitzada. No és solament el meu procés, són molts més que estan en curs i uns altres que ja han conclòs. Però si, es tracta de dir al món que no hi ha escapatòria, ni tan sols permetran aquestes petites escletxes que es poden oferir a través de la solidaritat.

Quan ens van detenir, acabaven d'establir controls molt més rigorosos a l'aeroport d'Atenes. Calia donar un toc d'atenció a l'entrada il·legal de persones migrants per vies més fàcils.

"A més, l'onada de repressió cap a tot el que qüestioni al Règim del 78 segueix en marxa. Centenars d'activistes, sindicalistes, artistes o periodistes són perseguits; el moviment independentista és criminalitzat,..."

No obstant, com s'entén que el teu procés inculpatori pugui ocórrer en un país amb un govern com el de Syriza?

Entenc que Grècia és un país molt col·lapsat per les mateixes condicions que Europa li imposa, però és que Syriza va renunciar des del primer moment a varis dels principis que defensava durant les eleccions i segurament va trair les expectatives de moltíssims dels seus votants. Quan s'accepta el que dicta la UE i totes les condicions de la devolució del deute, es converteix en un govern dins del sistema.

A més, a Grècia hi ha una llei que permet a la policia establir una mesura de privació de llibertat si ho consideren oportú, més enllà que el jutge decreti llibertat sense fiança. És increible que Syriza mantingui lleis com aquesta.

En el meu cas, el cap de la policia de la comissaria de l'aeroport va establir que jo era un perill per a l'Estat grec i amb aquesta conceptualització de mi, podia tenir-me tancada el temps que estimés oportú.

A l'Estat espanyol, el PSOE tot just arribar al Govern, va voler demostrar la seva cara més "solidària" amb la crisi de l'Aquarius, no obstant això la realitat és ben diferent, amb deportacions massives i altres mesures reaccionàries, que n'opines?

Si, en un primer moment s'acull a les persones de l'Aquarius perquè no morin en el mar, però després aquestes persones reben el mateix tracte que les persones que arriben per un mitjà no establert. És a dir, la seva destinació pot ser un CIE o el carrer perquè no hi ha recursos. Tot això després d'un període enganyós. Després el Govern del PSOE passa a acontentar les exigències de la dreta, del capital, de qui realment exigeix accions de duresa contra les persones migrants en el context europeu.

Aquest govern està fent devolucions en calent. La llei permet que a una persona que salta la tanca, amb tot el que això suposa, se l'identifiqui i se'l pot retornar al moment. Estan vigents i operatius els acords del '92 en virtut dels quals el Marroc ha d'"acollir" al seu territori a les persones que han aconseguit sortir en direcció a Ceuta i Melilla, no solament marroquís, sinó qualsevol persona que ha transitat pel Marroc. És la tornada a la mort quan s'ha aconseguit salvar la vida pels pèls.

A més, l'onada de repressió cap a tot el que qüestioni al Règim del 78 segueix en marxa. Centenars d'activistes, sindicalistes, artistes o periodistes són perseguits; el moviment independentista és criminalitzat,...

Cal recordar que la Constitució va ser la forma en què es va placar un moviment social, polític i sindical molt potent que va sorgir com a resposta al franquisme. Tot en un moment molt emergent i que prometia veritables canvis.

Davant això, molts polítics, també d'esquerres, van signar una Constitució que va servir per apagar la flama que s'estava estenent perillosament pel sistema.

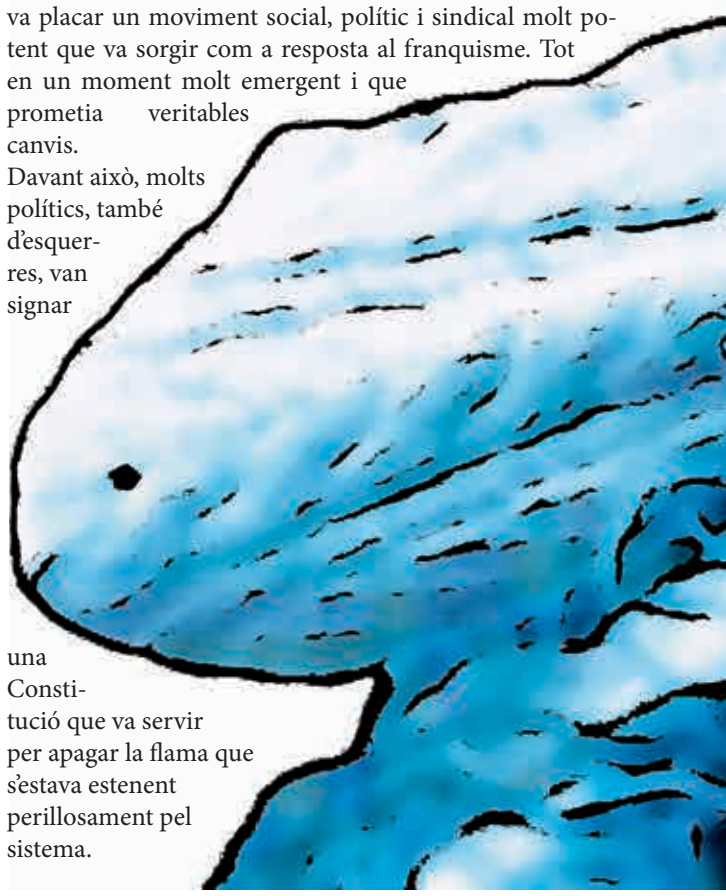

Per tant és normal que hi hagi qüestionament, és imprescindible. Llavors, tots els que sostenen l'herència del franquisme, la monarquia, el fals acord que suposa la Constitució no accepten cap qüestionament i actuen en conseqüència reprimint.

No té cap sentit que les persones estiguin preses per les seves idees, a cap nivell, no solament en la qüestió d'independència, en cap. Destacar també que, a part dels presos polítics catalans, segueix havent-hi presos anarquistes a les presons; els joves d'Altsasu segueixen a la presó de forma cruel,...

Tornant a l'experiència personal, amb que et quedes de tot aquest procés que estàs sofrint?

El que més valoro de tot aquest procés és la gent que arrisca tot per anar a buscar a un familiar que es troba en una situació desesperada. Quan ens van detenir hi havia dones de Síria amb la condició d'asil que anaven amb documentació falsa a buscar familiars seus als camps de refugiats, sobretot nens.

Vaig ser detinguda amb algunes d'aquestes dones, vam passar juntes un temps, i avui seguim en contacte. Em va aportar un coneixement directe de la realitat que d'una altra manera no hagués pogut tenir. No és bò estar presa, no és bò estar en un CIE, però valoro moltíssim el suport que vaig poder rebre i donar, i la solidaritat entre dones, riure i plorar juntes en una situació que ens sobrepassava a totes.

Quines mesures s'han pensat des de la campanya de suport durant aquest mes?

De moment estem rebent el suport de diverses organitzacions i també de persones individuals des d'Atenes, Barcelona i també la resta de l'Estat espanyol. Això és el primer que s'agraeix.

D'altra banda, quan tinguem la data del judici més clara començarem amb els actes. Els actes els plantejo en la línia d'intentar donar veu a persones migrants que han sofert situacions molt més complicades i difícils. Un acte en conjunt i que puguin exposar les seves opinions i explicar les seves experiències juntament amb la meva. Que sigui una expressió d'una situació molt global. No solament visibilitzar la criminalització cap a la solidaritat, sinó sobretot mostrar que l'Europa fortalesa impedeix el desenvolupament de les vides de les persones que necessiten sortir de manera forçosa del lloc on resideixen i una vegada aquí reben noves crueltats en forma de fronteres i de no acolliment.

Per acabar, quin missatge enviaries a tants activistes que com tu estan en processos condemnatoris?

Que resistim contra tot el que sustenta les fronteres; el sistema econòmic, les legislacions,... Lluitem i aprenguem de les persones amb les que lluitem. Perquè lluitar al costat de persones migrants que viuen una experiència vital increible és un aprenentatge i una forma de créixer com a activista i una forma de transformar juntes la societat.

* publicada a Esquerra Diari

Entrevista realitzada per Arsen Sabaté

social

Dia Internacional Contra la Violència Masclista

Dia internacional per la no violència contra les dones i les nenes

Cada 25 de novembre dones d'arreu del món ocupem els carrers per cridar ben fort que no volem més violències contra les dones.

Reivindiquem el dret a una vida lliure de violències. Es tracta d'una jornada Internacional en què moltes dones, a diversos països, denunciem les violències patriarcals dels estats, dels grups armats i de les transnacionals que exerceixen el seu poder sobre els cossos de les dones com a territoris de conquesta. En aquesta jornada, moltes dones denunciem el racisme i les dinàmiques colonials que el món blanc occidental exerceix amb especial crueltat cap a moltes de nosaltres en qualsevol frontera. Cal subvertir-ho tot des del feminisme, un feminisme que no té sentit si no és anticapitalista, antiracista i antifeixista.

El 25N posem sobre la taula l'horror diari i massa normalitzat del terrorisme masclista, que s'acarnissa especialment amb dones, infància, trans i totes aquelles persones que no entren en els esquemes patriarcals de gènere, i suposa una pesada xacra que resulta molt útil per aquesta societat capitalista.

Estem també davant un feminicidi d'Estat . Els assassinats masclistes, lluny de prevenir-se i eradicar-se, continuen esdevenint-se com si d'un costum es tractés. La clara i deliberada inacció de les institucions és una mostra que aquestes neixen del i per al patriarcat, i que no en podem esperar cap solució. Només ens queda una solució: organització i autodefensa.

Aquest any sortirem encara amb més motius i més denuncia que mai, ja que aquest any són **molts i dolorosos els motius:**

PORTEM JA 71 DONES ASSASSINADES, i traspassant encara més els límits de la violència, assassinant a les filles i fills de les víctimes, per provocar més dolor a aquestes dones. I amb l'últim intent d'assassinat d'una dona de 91 anys

Els casos d'assassinats i violència masclista que continuen sent tan cruels com des de fa segles: cremades, degollades, llençades per la finestra

Dones assassinades quan havien fet denuncia prèvia de ser víctimes de violència masclista. I fins i tot alguns dels assassins ja tenien denúncies per maltractaments i abusos sexuals anteriors. El sistema, doncs, no funciona, i per tant, hem d'anar més enllà i pensar en tot el treball de sensibilització i prevenció.

Els casos de violència masclista i violacions massives estan augmentant.

Els components de la Manada, acusats de violació múltiple als Sanfermins de 2016 han estat declarats innocents de violació i de violència de gènere i estan en llibertat. Aquest cas és només una mostra més de la mentalitat encara arrelada dins la societat patriarcal.

Juana Rivas encara no pot veure els seus fills, i és ella la que està acusada de desobediència i se li demanen 5 anys de presó i 6 d' inhabilitació per exercir el dret a la pàtria potestat, Això és així perquè, tornant a la mentalitat masclista arrelada en la nostra societat, no es contempla que un maltractador mai pot ser un bon pare, relativitzant un cop més el que suposa la violència masclista.

En els casos de violències i agressions sexuals, que es donen cada dia, se'ns comptabilitza a les agredides. Això no és malauradament nou: culpar a qui rep de la violència que ha rebut. Cal canviar els paràmetres amb què mirem tot això.

La violència institucional, agreuja la desprotecció de les dones i infants. Per una banda fan campanyes perquè confiem en elles, i per una altra ens deixen exposades a més violència. Com a dones denunciem que tots els factors i situacions abans explicats són especialment flagrants per a les dones precàries i treballadores. Un feminisme anticapitalista no té sentit. La violència econòmica generada pel capitalisme ens sumeix en l' escletxa salarial, taxes roses, major temporalitat, menys pensions, abusos. El sistema capitalista genera la violència masclista.

Les lleis s'incompleixen. El sistema judicial ignorant conscientment la necessària visió de gènere en l'aplicació de la llei dictamina de forma indecent contra dones i menors. Cal que creem una altra manera d'organitzar-nos socialment.

El sistema d'atenció a les víctimes, buit de pressupostos, privatitzant un servei que hauria de ser públic i usant-les com a mercaderies, en comporta la desprotecció donant lloc a més violència contra elles. I per tant comporta més desprotecció cap a les dones. Protegim-nos nosaltres, **organitzem-nos,** per tant sortirem un altre 25 N a cridar ben fort i lluitar per :

Volem habitar els carrers dels nostres barris i ciutats sense por, volem caminar tranquil·les per tot arreu, cap agressió sense resposta!
Ni una menys!
Ens volem vives!
Lluitem per abolir la violència.
Mai més silenciades
Excusar les agressions perpetua les violències

Com a dones llibertàries de cgt lluitem per aconseguir:

Un món més just i igualitari on la vida i el seu desenvolupament no corrin perill.

Un món que no conegui murs ni fronteres

Nosaltres portem un feminisme llibertari en els nostres cors

Dones Llibertàries de CGT

La pinça de la precarietat i els lloguers

Fa com tres mesos que estic buscant un lloc on anar a viure jo i les meves dues filles. Innocent de mi, em pensava que tampoc seria tan difícil. Tinc una feina fixe, treballo 40h setmanals, cobro 1100€ i no tinc gaires despeses. Però després d'anar a veure com 10 pisos pel meu barri, **la majoria caus per rates amb una o dues habitacions a 700-900€**, començo buscar més als voltants, lluny de l'escola de les nenes però, en teoria, en barris més econòmics. La sorpresa és que la dinàmica és la mateixa: Cues de 10 persones per veure pisos de 30-50 m2, els més econòmics a 650€ els més cars fins a 860€. Els dies van anar passant i al veure que no sortiria el «xollo» o la «oportunitat» que esperava, **assumeixo que m'hauré de gastar 700€, un 64%** del meu sou, només en el lloguer de l'habitatge. Assumeixo que el meu poder adquisitiu s'envà a la merda i que ens haurem d'estrènyer el cinturó.

La meva sorpresa tornar a venir al veure que m'he de presentar a les agències amb la meva carpeteta amb les nòmines, papers varis i una còpia d'un extracte bancari amb 2400 € per demostrar que puc pagar 3 mesos per avançat, 2 de fiança + 1 mes per a la immobiliària i fer una espècie d'entrevista de treball on em pregunten perquè vull anar a viure allà, si pago manutenció de les nenes, si tinc crèdits amb entitats bancàries o si rebo ajuda econòmica d'algun familiar. Després de presentar-me a 4 d'aquestes entrevistes, passen els dies o inclús les setmanes i ningú em diu res. Fins que em decideixo a trucar a l'agència d'un dels pisos, i demanar si ja sabien si em llogaven el pis o no, la persona que contesta, després d'uns minuts consultant l'ordinador, em diu que no, que ja està llogat, jo li contesto que ja van quatre pisos que intento llogar i que ningú ni tan sols em contesta, i ella em respon amb molta sinceritat que «*hombre un chico solo con ese sueldo no tiene muchas posiblidades, los abogados tienen mucha mas seguridad con las parejitas*». Entesos, la qüestió és que ni que vulgui pagar més de la meitat del meu sou puc llogar un pis per mi i les meves filles. Aleshores és quan començo a investigar i creuar dades sobre salaris i preus de l'habitatge i dels subministraments mínims com aigua i llum. La sorpresa és tremenda, **la pinça que ens fan a la classe treballadora amb els salaris i els preus de l'habitatge és brutal**. Despossessió i reducció del poder adquisitiu, ens condemnen a la pobresa.

Els salaris no han pujat res des de la baixada de la crisi 2008-2009. De 24.449,12€ de salari brut anual el 2010, a 24.454,64€ el 2016 (últimes dades que he trobat). Durant el mateix temps, l'índex de preus de consum pagar (IPC) ha pujat un 12,7% a Catalunya, i el més fort és que l'increment del preu de lloguer a Barcelona els darrers quatre anys ha estat d'un 29,7% deixant el preu mitjà a 13,19 €/m2.

Si tenim en compte que quasi la meitat de la població a Barcelona viu en regim de lloguer, un 42% i que d'aquesta un 44% dedica més del 40% dels ingressos al pagament de l'habitatge, ens resulta que gairebé un quart de la població de la capital catalana està sent despossesïda i empobrida.

Aterrant les dades a la vida real significa, que la meitat dels treballadors de Catalunya, cobren al mes menys de 1200€ nets.
I si analitzem la «bretxa» salarial de la dona, aquesta xifra baixa a un 1040€. Que a la capital on resideix la meitat de la població, un 60,9% dedica més del 40% dels ingressos familiars al pagament de l'habitatge sigui lloguer o hipoteca. Això vol dir que mooolta gent viu amb moooolt poc per afrontar les despeses quotidianes i que molts altres s'estan forrant a la nostra cara. No és possible que un treballador a jornada completa no es pugui mantenir a si mateix. Els beneficis empresarials s'han doblat en els últims 6 anys mentre que els salaris s'han estancat. El 10% de la població més rica d'Espanya acumula el 57% de la riquesa i l'1% més ric acumula un quart de la riquesa del país. Es pot dir més alt però no més clar, ens estan robant a la cara. La gran lliçó històrica, és que l'única manera de revertir la pobresa de les classes treballadores i la usura dels poderosos és l'organització de base.

Aquells que no tenim res més que les nostres mans i el nostre cap per sobreviure, necessitem el sindicalisme laboral a la feina i la unió dels llogaters a l'habitatge.

Aquesta ha de ser la nostra pinça als que s'aprofiten de nosaltres dia rere dia.

* *Dades extretes de IDESCAT, Departament d'Estadística i Difusió de Dades i l'informe d'Intermón Oxfam*

Iru Moner. Secretari d'Acció Social de la CGT de Catalunya

Una veu llibertària, aquí i ara

Després d'un temps sense escriure cap altra cosa que no fossin cançons, m'animo a aportar algunes idees, deixant clar d'entrada que tota reflexió sense una concreció pràctica perd part del seu sentit. Així doncs, preneu-vos aquest escrit com una crida per a l'acció.

Reconec que els últims anys han estat dispars i, personalment, he estat navegant en diverses aigües, dedicant potser massa energies en plataformes polítiques de més o menys implantació. Tot i el meu compromís, no negaré que la realitat és dura i confusa. Sé el que és passar temporades paralitzat per l'escepticisme i, alhora, combatre'l dia a dia com a forma de supervivència.

És en aquest encreuament de camins on sovint m'aturo a escoltar la pròpia i viva veueta llibertària. Aquesta veu, la vaig descobrir d'adolescent entre publicacions i fanzins al local independentista de la meva ciutat, pels volts de l'any 91. És aquí on descobreixo el treball Anarquisme i Alliberament Nacional (El Llamp, 1987), un llibre curiós que em va sorprendre i agitar. Posteriorment va ser reeditat per l'editorial Virus i el Col·lectiu Negres Tempestes. Això explica, en part, els camins que vaig anar seguint en el futur, principalment a l'Ateneu Llibertari de la meva ciutat i a la CNT. És aquí on realment agafa forma el que neix com a instint, entre converses amb antics militants anarcosindicalistes i entre lectures de clàssics, alguns dels quals, curiosament, arribaren a aquestes idees ja en una edat madura.

A banda de militàncies, el fet d'abraçar novament plantejaments llibertaris i compartir-ho, no es pot entendre com un gest nostàlgic o com una reclusió en la puresa ideològica, sinó com una necessitat d'incidir de forma directa en el meu entorn.

És urgent prioritzar una lluita social i autogestionària, amb objectius que valguin realment la pena i que posin l'individu i el present en el centre de la lluita col·lectiva. En aquest sentit no hi ha cap independència més efectiva que la de la gent empoderant-se amb l'acció directa i sense confiar cap "alliberament màgic" en una determinada elit dirigent. Tot i haver col·laborat en algunes iniciatives municipals, en el fons, sempre he tingut present que la via de la participació institucional, a banda de ser escassament democràtica, condueix a la integració en el "sistema" i a desmobilitzar el carrer, amb l'excepció de comptades experiències municipalistes.

En altres paraules, no podem esperar gaire res de governs, d'estats ni de jerarquies. Els que creuen manar, solen ser manats per gent a qui no ha votat ningú. Aquests viuen normalment en una altra realitat i no dubten a fer-se enrere i a contradir les pròpies promeses si els seus interessos estan en joc. Tampoc dubten a utilitzar la força per reprimir tota protesta que escapi de la seva lògica i control. És possible que aquestes afirmacions puguin resultar frustrants per a alguns, però cal ser realista i tenir sempre present la naturalesa del poder. Ningú se'n lliura, d'això. Així doncs, tota prioritat i esforç per fragmentar aquest poder i repartir la riquesa serà enormement positiu. Tal com aclamaren algunes feministes dels

social

Una veu llibertària, aquí i ara

anys seixanta "el que és personal és polític i el que és polític és personal" i és també des d'una vessant íntima que es comença a transformar la realitat. La revolució pot començar en el moment en què la persona es nega a obeir, tot i el patiment que això pugui comportar.

En aquest punt següent obro un espai per parlar d'una experiència personal recent. Tot i les temptacions, resulta difícil abstreure's quan et truquen a la porta per amenaçar-te i multar-te. D'aquestes petites, i no tan petites, topades amb l'Estat, ja n'he tingut algunes, i és en aquest moment on cal transformar la por en unió i acció, com més directa millor.
Fa un parell de mesos el Departament d'Interior de la Generalitat em va expedientar per participar activament en la vaga general del 3-O de 2017. En aquest cas, és la pròpia institució catalana la que reprimeix d'ofici a través de multes polítiques, i he de dir-vos que no em va sorprendre gens. La Generalitat i el seu cos policial són part integrant de l'Estat.

En relació amb la vaga general del 3-O, també és interessant recordar que són els propis sindicats llibertaris i alternatius (CGT, CNT, COS, etc.) els que convoquen realment la vaga. Alguns d'aquets sindicats entren un preavís ja el 21 de setembre, anticipant-se així als fets de l'1-O. Aquest dia, l'Estat es mostra tal com és i provoca un trencament psicològic que durarà anys i que cal aprofitar.
Tot i això, el gruix del "sobiranisme" accepta l'enganyifa del terme "aturada de país", eufemisme interclassista utilitzat per la patronal i els sindicats oficials per despullar la vaga de qualsevol connotació social i laboral, imprescindible per anar definint, sense excuses, una societat alternativa.

Tots aquests fets acceleren i provoquen que un percentatge important de persones hagi deixat de sentir-se part del Regne d'Espanya i aquesta consciència és molt positiva. No podem dir el mateix de la consciència d'estar vivint una autèntica "guerra de classes" que, malauradament, perdem per moments.
Amb relació a les conseqüències de plantar cara a l'Estat, cal tenir sempre present les companyes encausades i reprimides per accions socials i sindicals, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat. Mil dues-centes persones represaliades per comprometre's amb l'autodeterminació. Preses i exiliats polítics, amb els quals em solidaritzo com a presoners/es de l'Estat que són i, alhora, manifesto la meva total oposició política en tots els casos, amb alguna comptada excepció.

Però tampoc és menor la violència exercida de forma quotidiana pel desordre capitalista, sostingut només per la il·lusió de la dictadura del consumisme, autèntica aberració ambiental i moral del nostre temps. Alhora, la consciència de classe treballadora sobreviu en la seva fragmentació, desorientada entre treballadores temporals, aturades, precàries, sense drets, immigrants sense papers, joves sense perspectiva, dones doblement explotades, pensionistes empobrides, etc.

Desgraciadament, Catalunya lidera el rànquing d'empreses en fallida i de demandes per acomiadaments. També està al capdavant dels desnonaments per no poder pagar ni lloguers ni hipoteques, i això no ho pateixen els hereus ni mitjans propietaris, sinó les desposseïdes de sempre. Alhora, la dreta "indepe" no dubta a aliar-se amb la dreta ultraespanyolista per aprovar lleis de "desnonaments exprés" que apuntalen el model de societat que la gran banca dicta. El ventall de partits socialdemòcrates va prenent apunts com a alumnes avantatjats dels qui realment governen: gran capital i patronal. Tot això, amb una jerarquia eclesiàstica resant per tots ells i amb uns privilegis heretats del feixisme intactes. I que quedi clar, la majoria d'aquests estaments són declaradament antiindependentistes i, alhora, contraris a qualsevol progrés social que vagi més enllà del postureig.
No m'estaré tampoc d'abordar obertament la "qüestió nacional". Penso que aquesta, per valer realment la pena, ha de ser part indissociable d'uns objectius de transformació social reals. Penso que és perfectament compatible ser partidari de la independència de Catalunya i, alhora, d'un federalisme radical que, a més de ser un camí natural de solidaritat entre pobles, esdevingui una forma d'edificació social de baix a dalt. Dit això, és evident que l'actual correlació de forces no dona cap garantia perquè una hipotètica república catalana afavoreixi noves formes de viure i relacionar-se. Alhora, cal tenir clar que cap nou estat, per petit que sigui, escapa de la seva essència autoritària i, per tant, cal estar previngudes i amb els ulls ben oberts. Però sempre al costat de les que lluiten, doncs cal ser conscient que, ara per ara, l'única certesa real és la d'un Estat espanyol ferit i agressiu.

Per altre banda, difícilment algú pot reivindicar pàtries quan ni tan sols té feina. Així doncs, caldrà quelcom més que gestos paternalistes i electoralistes per no adobar el camp del feixisme creixent. Cal recordar que també les classes benestants no dubten a lliurar-se al feixisme quan veuen perillar els seus privilegis amb l'amenaça de l'igualitarisme, principi indispensable per a la societat futura.
Amb relació a les prioritats, podríem dir allò de: "si ets neutral davant d'una injustícia i d'una força desigual, et poses automàticament al costat de l'opressor". Això vindria a contradir la cantarella del: "primer la independència i després ja veurem…", còmplice en ocasions d'una realitat social insuportable per a algunes. Cal denunciar, doncs, l'enèsim intent del messianisme de la dreta catalana, del republicanisme "centrat" i d'una part de la burgesia per monopolitzar i dirigir la voluntat popular, disfressant de forma perversa amb "l'unitarisme" el suposat "interès nacional". És lamentable veure com alguns s'aferren a una falsa legitimitat per recompondre l'espai polític del nacionalisme classista, autodefinit ara com a un espai que no és "ni de dretes, ni d'esquerres".

Recapitulant, i a tall de conclusió, cal fer memòria i seguir cosint la Catalunya popular, que al llarg de la història ha sabut contagiar-se d'idees solidàries, llibertàries, universalistes, antimilitaristes, etc., esdevenint al llarg del temps una col·lectivitat, malgrat els estats, conscient de si mateixa i sempre propensa a revoltes i revolucions de tot tipus.
Per acabar, tiraré del recurs de l'aforisme sense descobrir-vos l'autor/a. Vital i realista com l'anarquia mateixa: "La lluita és com un cercle, es pot començar a qualsevol punt, però mai no acaba".

* Article publicat a Solidaritat Obrera

Joanjo Bosk, músic i activista social

Acte de suport a la Lola

Encausada per ajudar una persona migrant a Grècia. El dimecres 21 de novembre unes 150 persones van compartir l'acte de solidaritat amb la Lola i contra la criminalització del suport a les persones migrants, al local de CGT al carrer Burgos.
Durant les més de dues hores que va durar la trobada es van expressar contínues mostres de suport a la Lola, demanant la seva absolució, així com de totes les persones represaliades per lluitar contra les fronteres i els estats.
La Lola va explicar la seva experiència des de que va ser detinguda, a l'aeroport d'Atenes (Grècia) junt amb un noi sol·licitant d'asil que volia sortir del país, fins a la vida al centre d'internament per a persones estrangeres (CIE) on va ser tancada 11 dies i on va conèixer experiències de fortalesa de companyes: dones refugiades que vivien a Europa i que havien vingut a buscar la seva família per intentar passar-la il·legalment per l'aeroport; dones molt joves que havien fugit de la persecució als seus països i que, tot i estar amenaçades de mort i que haguessin matat a tota la seva família, no havien pogut ni tenir una entrevista amb el servei d'asil i portaven mesos tancades al CIE. "La vida al CIE és la vida en una presó"- va explicar la Lola- "entre reixes, en cel·les fredes, sense sabó per rentar-nos, sense explicacions..."
Sobre la seva situació legal, va recordar que el judici estava previst pel 23 de novembre, encausada per dos delictes penals que podrien suposar una condemna de fins a 10 anys de presó. Va expressar el seu desig d'acudir al judici i poder-se defensar i explicar-se, motiu pel qual ja havia comprat el bitllet. Però l'advocat li advertí del risc que suposava entrar al país, ja que hi ha una probabilitat molt alta de ser detinguda per la policia grega i que es pugui reproduir l'arbitrària situació de privació de llibertat que ja va patir allà a finals del 2016 (malgrat disposar d'una citació d'un jutge que la requereix a presentar-se). El motiu és ser considerada per la policia "una persona perillosa per a l'Estat grec", un fet del que diu Lola "n'estic orgullosa si ser perillosa per un estat és desafiar les seves fronteres".
Per això, i molt a desgrat seu, la Lola va explicar que havia pres la decisió de no anar a Grècia i ser jutjada en absència. Un grup de suport de 10 persones han acudit al judici, junt amb l'advocat, per donar veu a la Lola que injustament li ha estat negada en el seu propi procés. La darrera informació és que el judici ha estat aplaçat pel 18 de desembre.

Experiències de fronteres, lluita i migracions a l'acte

Durant l'acte de solidaritat del dia 21 es van presentar, també, experiències de persones migrades vingudes des de l'Orient Mitjà (Kurdistan d'Iraq i Kurdistan d'Iran) a través de la ruta Turquia-Grècia. Ambdues experiències van coincidir en la situació de maltractament viscut als camps o a les presons de Turquia; el risc de creuar el mar en barques sobresaturades, el qual va suposar que la barca es trenqués en un cas i en un altre que quedés a la deriva, rebent com a resposta de Frontex la indiferència i la burla quan es va demanar ajuda. Van parlar, també, de la situació d'indefensió i bloqueig a les illes gregues, de l'engany d'algunes ONGs, de les persones que han mort de fred, de les que ho han fet asfixiades en camions quan intentaven arribar al continent; de les que han estat deportades a països on la seva vida corre perill i, fins i tot, executades al tornar.
Un dels nois, Hassan, va explicar que "les Nacions Unides ens deien que obririen la frontera, però quan arribàvem a Idomeni per a creuar i entrar a Macedònia ens trobàvem que la frontera seguia tancada i militaritzada. Estàvem molt cansats i gràcies a persones com la Lola teníem més esperances perquè l'única via que vèiem era creuar de forma il·legal, per exemple, amb documentació falsa".
També un noi marroquí que participa de la tancada migrant de l'Hospitalet va recordar la duresa de la frontera sud i les morts en les pasteres que intenten arribar a l'estat espanyol – com li va passar a un amic seu-.
La trobada va cloure amb parlaments dels col·lectius Tancada Migrant, Punt de Suport de Persones Migrants, CNT i Caravana Obrim Fronteres, que van expressar el seu suport a la Lola, i van denunciar la persecució, l'espoli i l'explotació dels estats colonials-capitalistes europeus i nord-americans; la violència a les fronteres; el racisme social i institucional; l'ofensiva contra les solidàries i contra les persones migrants, empresonades als CIEs, deportades, assassinades a diari al mar Mediterrani o en rutes perilloses després de que se'ls negui la seva llibertat de moviment.
Es va parlar de la necessitat de combatre-ho amb responsabilitat, boicot, solidaritat, activisme, que va molt més enllà de l'activisme blanc, sinó que es va recordar, també, les persones solidàries invisibilitzades, migrants i racialitzades, que construeixen fortes xarxes de cures i suport mutu per tal de, dia a dia, enderrocar "l'Europa fortalesa".
Un pica-pica final va permetre seguir xerrant, abraçant a la Lola i compartint moments de ràbia, de força, d'amistats i de complicitats per fer créixer les lluites per enderrocar fronteres.

CGT - Sense Fronteres

França crema: les "armilles grogues"

El passat dissabte 8 de desembre, al migdia, la policia francesa informava que havia efectuat prop de 700 detencions en relació amb les mobilitzacions dels anomenats "armilles grogues". El dia va despuntar tens i fred a París, una capital on s'havien retirat més de 2.000 elements del mobiliari urbà per a que no poguessis ser utilitzats com a armes per part dels manifestants, on els museus, centres culturals, gimnasos i mercats havien estat tancats per les autoritats, així com prop d'una vintena d'estacions de metro, i on l'Assistència Pública dels Hospitals de París havia preparat un "dispositiu de vigilància reforçada" pel que pogués succeís. El país sencer havia estat pres per més de 89.000 policies.

Les mobilitzacions recurrents dels anomenats "armilles grogues" han sacsejat França durant els últims mesos, posant contra les cordes al govern neoliberal d'Emmanuel Macron (que ha suspès per sis mesos la pujada del preu dels carburants que va provocar la brutal onada de manifestacions i disturbis) i fent aparèixer als carrers una àmplia amalgama de manifestants enutjats de diversos sectors (agricultors, transportistes, estudiants, sindicats, treballadors de la salut...) que semblen a punt de reeditar l'enorme sacsejada que significà la revolta de maig de 1968, a una societat francesa en la que les enquestes afirmen que més del 80% de la població dona suport als manifestants, tot i la dura violència que ha acompanyat en algunes ocasions (no en totes) les seves reivindicacions.

L'orgullosa França que pressiona Alemanya en busca d'una major unitat europea i que provoca a Donald Trump parlant de la possibilitat de construir un exèrcit comunicaria independent, sembla a punt de plantejar-se la necessitat de declarar l'estat d'emergència i la limitació de les llibertats civils, mentre les imatges de detencions col·lectives d'estudiants secundaris, tractats per la policia com en la més amarga guerra colonial, recorren les televisions del món sencer. Llavors, com s'ha arribat fins aquí?

Macron arribà al poder al maig de 2017 gràcies a una àmplia majoria de vots construïda entorn la por a l'alternativa: la ultradretana Marine Le Pen. L'ultraliberal exbanquer d'inversió de la Banca Rotschild Emmanuel Macron va arribar a l'Eliseo com a única opció enfront el feixisme, no per les simpaties del seu programa fortament antisocial despertà entre la població que havia vist degradar-se, al que havia estat fins llavors, el més ampli i universal Estat del Benestar del món.

El gran capital va veure llavors obrir-se el que va considerar una finestra d'oportunitat: la classe treballadora francesa aguantaria el que fos per tal d'evitar la pujada al poder de Le Pen. L'esquerra recularia, el carrer no enderrocaria l'única barrera que impedia una presidència ultradretana. Les mesures de disciplinament de les classes populars que en altres circumstàncies no haguessin estat possibles, semblaven ara a tocar de la mà. I si les coses es torçaven, l'alternativa no era dolenta: populisme de dretes, és a dir, deriva autoritària, capitalisme amb mà de ferro.
En menys d'un any Macron va posar en marxa el 74% de les "reformes" incloses al seu programa electoral: una ofensiva brutal contra les classes populars. Disminució dràstica de l'impost a les grans fortunes, que implicà que, mentre els més rics augmentaven un 20% els seus ingressos en 2017, els menys rics ho feien un 1% al temps que aquest 20% més ric quintuplicava els ingressos del 20% més pobre. Reducció d'impostos, taxes i cotitzacions de prop de 19.000 milions d'euros a les empreses, mentre es multiplicava la precarietat laboral i el 5% de les llars veien com es reduïa dràsticament els seus ingressos inclús en termes nominals.

Una dura reforma laboral, que facilitava la fugida dels convenis col·lectius per als empresaris prioritzant la negociació a nivell d'empresa i obrint la porta a ulteriors acomiadaments, així com una feroç reforma ferroviària, que atacà les condicions de treball del ferrocarril i continuà el procés de privatització de les grans línies ferroviàries franceses, de titularitat pública, foren rebudes amb fortes mobilitzacions per part de la classe treballadora. Però Macron va aguantar ambdues proves, donant mostres d'una voluntat indoblegable; sabia que estava al capdavant, no existia alternativa possible. Els sindicats, domesticats en gran part com a la majoria d'Europa, no enderrocarien l'última barrera de contenció del Front Nacional. L'acomiadament de 120.000 funcionaris o l'alliberament d'impostos per a les empreses de les hores extraordinàries eren les noves reformes que quedaven per complir.

Però Macron, imbuït del seu vertigen voraç "d'ajustos" neoliberals, ha comès un error: agredir directament i a la llum del dia (més enllà d'aquestes mesures macroeconòmiques continuades que permeten empobrir sense ser vist a major glòria dels capitals globals) a sectors massa amplis. La pujada dels carburants ha estat vista com un atac directe a la forma de vida del món rural i a les zones perifèriques de les ciutats, on el cotxe és imprescindible per la vida quotidiana. El poderós sector dels transportistes, els agroicultors, els empleats que han de desplaçar-se des dels barris dormitori, una confusa però àmplia capa de població va començar a mobilitzar-se de forma espontània: les "Armilles grogues", qui ha estat la guspira que ha incendiat una pradera que ja estava a punt de cremar.

Algunes assemblees locals del moviment han presentat propostes de cort gairebé llibertari

La classe obrera ha fet també aparició en aquest drama: estudiants, sindicats com la CGT i Fuerza Obrera (FO), malalts, etc. Diversos sectors es sumen dia a dia a la mobilització en un gegantesc puls a un Macron que ja ha començat a cedir suspenent la pujada dels carburant, encara que també amenaça amb la deriva autoritària d'un estat d'excepció que limiti els drets civils.

La mobilització, per la seva part, és àmplia i transversal. Agrupa multitud de col·lectius i capes socials. I, de moment, no ha pogut ser hegemonitzada per cap partit polític o grup organitzat, ni domesticada per la capacitat de convertir en referents als individus més susceptibles per part dels mitjans de comunicació. La participació dels ultradretans és real al moviment, i Marine Le Pen, molt aviat es va mostrar oberta a les seves reivindicacions en la seva lectura més demagògica, però dista molt de ser una hegemonia articulada. EL camp mobilitzat és ampli, i la pluralitat ideològica i territorial dels manifestants és igual d'àmplia. Inclús algunes assemblees locals del moviment han presentat propostes de cort gairebé llibertari, reclamant una nova institucionalitzat basada en la democràcia directa.

Un cop més, les lluites socials reals desafien a la quadriculada ment de l'esquerra dogmàtica. Les masses són plurals, diverses, ambigües, inclús contradictòries. I actuen amb una radicalitat que escapa als manuals dels qui volen interpretar el món segons els textos i no com és materialment.
Una hipotètica caiguda de Macron pot portar a Le Pen, això és cert. Un nou maig del 68, no obstant, també pot despertar les energies adormides de les classes populars europees i preparar-les per a la dura pugna contra l'autoritarisme, neoliberal o populista, que despunta a l'horitzó. En la nostra tasca d'organització clarificació i construcció popular està la clau potencial d'aquesta nova bifurcació històrica.

*Article publicat a Crisis

Jose Luís Carretero

internacional

Les armilles grogues, una finestra d'oportunitat per frenar el neoliberalisme

El Govern francès va anunciar un augment de la taxa sobre el dièsel i la gasolina el passat 24 de setembre. Per aquest motiu, a principis d'octubre, el transportista Éric Drouet creava un esdeveniment a Facebook incitant a bloquejar amb cotxes les rotondes i les àrees comercials de tot el territori. "Parlant amb un company de feina, ens vam adonar que n'estàvem farts de totes aquestes taxes. Aquesta última sobre la gasolina era la taxa que sobrava", explicava Drouet al canal televisiu BFMTV. Molt aviat, la proposta va esdevenir viral i un altre transportista –anònim– va proposar a tots aquells que tenien previst acudir a les concentracions posar una armilla groga sobre el para-xocs del cotxe com a símbol distintiu. Finalment, el passat 17 de novembre unes 290.000 persones vestides amb una armilla groga van dur a terme bloquejos viaris a més de 700 punts arreu de l'Estat francès.

Des d'aleshores, alguns punts del territori han estat ocupats dia i nit i cada dissabte s'han celebrat manifestacions massives. Actualment, les zones més afectades són la Bretanya, la Vall del Loira, els Alps, Normandia i Aquitània. Curiosament, aquestes províncies corresponen a l'anomenada "diagonal del buit", amb un índex demogràfic negatiu –cada any perden habitants– i considerablement perjudicades per la desertificació rural, en part causada per la recentralització dels serveis impulsada les darreres dècades des de l'administració pública. Els comerços es troben en grans zones comercials als afores dels pobles, mentre van tancant les oficines de correus, les línies de tren –des del 1945 s'han suprimit més de 10.000 km de vies– o els centres de salut. Tal com explica el demògraf Hervé Le Bras: "Hi ha un malestar lligat a la desaparició dels serveis públics que va molt més enllà de la pujada del preu de la gasolina, un sentiment d'aïllament i el fet de no ser escoltat. És aquest el que podríem identificar com el mínim denominador comú que tenen de les persones que han pres partit en el moviment de les Armilles Grogues, fet que implica una important varietat d'opinions polítiques."

"Ja n'hi ha prou"

Efectivament, definir políticament al moviment de les Armilles Grogues resulta força complex, ja que s'ha constituït de forma espontània, al marge de qualsevol partit polític, sindicat o associació. Per a la sociòloga Monique Pinçon-Charlot, és un moviment que "s'ha construït sobre una base de classe social, les classes més empobrides per les progressives reformes neoliberals durant aquests últims 30 anys. L'armilla groga els permet identificar-se com a treballadores precàries, persones amb pocs mitjans que hem abandonat sobre una carretera. Amb l'armilla groga, aquesta classe invisibilitzada esdevé visible", explicava a la cadena Konbini News. Aquest empoderament s'ha fet en un primer moment de manera molt visceral. Durant la manifestació del 8 de desembre, testimonis expliquen que es van apuntar a la crida del 17 de novembre a causa d'un sentiment d'injustícia, de rebuig, de "fins aquí hem arribat". De fet, un dels principals eslògans de les trobades i manifestacions és un senzill "y'en a marre" (ja n'hi ha prou).

Moltes persones s'estan mobilitzant per primera vegada, com en Paul, un jove comerciant de neveres que ha vingut sol a la plaça de la Bastilla: "feia temps que tenia en mi un sentiment d'injustícia però abans mai havia sortit al carrer per protestar. Per mi no servia de res. Però al final m'he cansat de ser passiu i des que vinc a les mobilitzacions sento que estic fent alguna cosa". El Vincent ho té molt clar: "a mi no em faria res esforçar-me per pagar més taxes si veig que realment està servint per mantenir els nostres hospitals, les nostres escoles… però quan veus que el govern ha suprimit l'Impost sobre la Fortuna [taxes per a la població més rica, conegudes per l'acrònim ISF], un Senat que no ens serveix per res, els sous vitalicis dels parlamentaris… és que no té cap lògica que després ens demanin a nosaltres, els petits treballadors, que ens esforcem més. És totalment injust". Hi ha una barreja de sentiment d'injustícia social, però també de desesperació: "jo avui he vingut perquè no sé com sortir-me'n, treballo cada dia i no arribo mai a finals de mes. I ara el Govern està dient que pujarà la taxa del carburant… si jo ja m'estic ofegant amb les taxes actuals!", explica la Christelle. Tant el seu nom com el de tots els testimonis de persones que prenen part de les protestes i apareixen en aquest article han estat modificats per raons de confidencialitat fruit del temor a la repressió que l'Estat ha llançat contra les mobilitzacions.

Tot i aquesta heterogeneïtat, el moviment ha anat articulant una sèrie de reivindicacions polítiques que van més aviat en el sentit d'una política social d'esquerres. Busquen principalment una major repartició de la riquesa: abaixar les taxes, augmentar el salari mínim a 1.300 euros, renacionalitzar les companyies de gas i electricitat, restablir l'ISF, abolir els privilegis dels parlamentaris o acabar de manera efectiva amb l'evasió fiscal. Alhora, també reivindiquen més qualitat democràtica, amb l'aplicació de mesures com els referèndums d'iniciativa popular, el reconeixement del vot en blanc o una major transparència judicial. El passat dijous 29 de novembre, es feia una crida multitudinària per una "convergència de les lluites" a la plaça de la República, amb antics militants del moviment Nuit Debout, plataformes antifeixistes, ecologistes i altres col·lectius en lluita com, per exemple, les treballadores de correus –en vaga des de fa més de mig any– o treballadores del sector ferroviari. S'hi van sumar diputats de la France Insoumise i sindicats. Al final de la trobada, tots els presents anunciaven que se sumaven al moviment de les Armilles Grogues.

Política de la por

Si el moviment ha tingut força impacte des del principi, la jornada del passat 1 de desembre va ser totalment inèdita a la capital francesa. En ple centre econòmic de París, prop dels Camps-Elisis, la plaça de l'Òpera i el Louvre, esclataven una sèrie d'aldarulls que van deixar vitrines destrossades i saquejos de botigues, cotxes incendiats i inclús edificis cremats, majoritàriament bancs. Segons un balanç de la Cambra de Comerç i d'Indústria, més de 200 empreses van patir degradacions materials i l'alcaldessa de París, Anne Hidalgo, va xifrar entre 3 i 4 milions d'euros les pèrdues en mobiliari urbà. "D'aquesta manera s'ha atacat directament al poder. No han anat entre Nació i Bastilla, un recorregut que passa per barris més populars, sinó que estaven als Camps-Elisis. Just al costat de l'Elisi. Normalment són els dominants qui imposen una violència simbòlica però en aquest cas la violència simbòlica s'ha invertit en contra de la figura de Macron", explica Pinçon-Charlot.

Davant d'aquest gir simbòlic, el govern va anunciar la suspensió de les taxes sobre el carburant i la congelació dels preus de l'electricitat i del gas durant 6 mesos. Un gest que no va satisfer en absolut l'ampla majoria del moviment de les Armilles Grogues. Durant els dies previs a la manifestació del 8 de desembre, els editorials dels principals mitjans de comunicació al·ludien a una situació "d'anarquia" i de "guerrilla urbana", fent una crida a no mobilitzar-se anunciant que hi podrien haver "víctimes mortals". "Tot s'articula al voltant de la directiva del retorn a l'ordre i a l'autoritat. Estan generant un clima de por que acredita el punt de vista policial i legitima la violència d'Estat", analitzava Pauline Perrenot a l'observatori crític dels mitjans, Acrimed.

I és que el 8 de desembre, 34 estacions de metro van ser clausurades. Tots els edificis ubicats en un perímetre de 2 quilòmetres en ple centre de París i a les zones a prop de République i Bastille estaven tancats –edificis públics, museus, comerços, cafès, etc.–, creant un clima d'apocalipsi. A més a més, el ministre de l'Interior va canviar d'estratègia duent a terme "mesures preventives per limitar els incidents". Això va comportar prop de 2.000 persones identificades prèviament i durant les mobilitzacions per les forces i cossos de seguretat, de les quals 1.082 a París. De totes elles, 1.700 van ser detingudes provisionalment, segons la Fiscalia de París. I és que, amb un desplegament de 89.000 policies –8.000 a la capital– es van establir controls dins les estacions, peatges d'autopistes i al Périphérique, la important artèria que rodeja París. "A la que veien que tenies gotes hidratants, màscares o ulleres per protegir-te dels gasos lacrimògens i de possibles càrregues policials, se't t'enduien", explica l'Adrien. Des del passat 1 de desembre, Macron no havia fet cap declaració respecte a la direcció que prendria el govern respecte a les reivindicacions de les Armilles Grogues. Tanmateix, dilluns 10 de desembre va comparèixer per anunciar una pujada de 100 € del salari mínim, una baixada dels impostos a les pensions de menys de 2000 € i una recuperació de les hores extres sense impostos declarant que s'està en situació d'"urgència social".

"No m'impressioneu amb les vostres samarretes, la millor manera de pagar-se un esmòquing és treballar"

Macron, posat a prova

Des de l'inici del moviment de les Armilles Grogues, la popularitat d'Emmanuel Macron no ha deixat de caure, passant d'un 23% d'opinions favorables a un 18% en dues setmanes, segons un sondeig de YouGov. I és que cal recordar que, comptabilitzant el conjunt de les xifres electorals –abstencions, vots en nul, vots en blanc– Macron tan sols va obtenir 17% dels suports a la primera volta de les presidencials i un 39,79% a la segona, quan es va enfrontar a Marine Lepen. D'aquesta manera, per a una àmplia majoria de francesos, Macron és un president per defecte que els hi ha permès evitar que la líder del Front Nacional arribi al govern. Per altra banda, tot i que es va presentar com un candidat liberal-social, en cap moment ha demostrat implementar polítiques socials, cosa que ha desencantat bona part del seu electorat.

I és que en tan sols un any i mig, el govern de Macron ja ha dut a terme nombroses reformes neoliberals alineades amb les directives europees, accelerant de manera inèdita el procés de debilitament dels serveis públics i de precarització de la societat: reforma del Codi del treball, retallades del sector públic, privatització del sector ferroviari, llei d'estrangeria, selectivitat arbitrària a l'entrada de les universitats i apujada dels preus per les estudiants extraeuropeus, entre d'altres. Una sèrie de reformes que ha accentuat les desigualtats socials, en augment des de finals dels anys 90 i de manera més important des dels inicis de la crisi econòmica l'any 2008. Segons l'Observatori de les Desigualtats, el nombre de persones considerades com a "pobres", és a dir, aquelles que guanyen menys d'un 60% de la renda mitjana a l'Estat francès, ha augmentat en 1,2 milions entre el 2004 i el 2014.

Per altra banda, un dels catalitzadors ha estat que Macron és considerat per bona part de la població francesa com un president "menyspreable", element que en part explica una reacció tan visceral, mai abans vista. I és que moltes de les seves declaracions han fet polèmica. Per exemple, a principis del seu mandat, comentant unes obres en una estació de tren: "les estacions són llocs on et pots creuar les persones que han triomfat i les persones que són res". Fent referència als militants en contra de la Reforma laboral, "no m'impressioneu amb les vostres samarretes, la millor manera de pagar-se un esmòquing és treballar". Aquest estiu, responia a un home sense feina que es queixava de la seva situació, "però si hi ha feina a tot arreu, jo si travesso el carrer, us trobo feina de seguida". Aquestes declaracions del tot desafortunades han propiciat la sensació generalitzada de tenir un president totalment desconnectat de la realitat social del seu país i de les necessitats seus ciutadans. I mentre Macron segueix en el seu mutisme, als carrers grafitejats de París una frase ressona a cada cantonada: "Qui sembra la misèria recull la ràbia".

* Article publicat a la Directa

Joana Voisin Crusat

dinamita de cervell

Manuel ESCORZA (1912-1968)

Manuel Escorza del Val va néixer a Barcelona el 1912. Era fill de Bernardo Escorza Tello, vell militant cenetista del Sindicat de la Fusta, que va morir el 29 de setembre de 1938 en estranyes circumstàncies (1). En la seva infància va patir una poliomielitis que el va deixar com a seqüela una paràlisi permanent. De molt baixa alçada a causa de l'atròfia de les cames, utilitzava unes enormes alces a les sabates, que afegit a l'ús de crosses li donava un aspecte llastimós i dificultava enormement la seva mobilitat.

De caràcter extremadament voluntariós, tant agre i dur amb els estranys com dolç, alegre i atent amb els seus familiars i amics, posseïa una gran cultura i força de voluntat. No permetia que cap desconegut l'ajudés a moure´s i perseguia una màxima autonomia personal, encara que no tenia cap inconvenient a que els amics el portessin a coll. Va militar en les Joventuts Llibertàries i va arribar a formar part del Comitè Peninsular de la FAI. Va jugar un paper molt actiu en l'Ateneu Faros, situat a l'avinguda Mistral, sempre voltat del jovent (2).

A l'inici de la guerra civil va intervenir en el Ple de Locals i Comarcals, reunit el 21 de juliol de 1936, defensant una tercera via enfront de la recolzada, sense convicció, per Joan García Oliver d ' "anar a pel tot", i la majoritària, defensada per Diego Abad de Santillán i Federica Montseny de col·laborar lleialment amb el govern de la Generalitat. Escorza propugnava l'ús temporal i oportunista d'aquest govern burgès com un instrument per socialitzar i col·lectivitzar, a més d'obtenir respectabilitat a l'estranger; però amb l'objectiu de desfer-se´n finalment de la Generalitat i donar-li la puntada quant deixés de ser útil a la CNT.

Va ser el màxim responsable dels Serveis d'Informació i Investigació de la CNT-FAI, que havien nascut i crescut com a complement necessari de l'estructura clandestina dels comitès de defensa de la CNT. Des de juliol de 1936 aquests Serveis van planificar i executar tot tipus de tasques repressives, així com d'informació i espionatge o contraespionatge. El Comitè d'Investigació estava format per dues seccions. Liberato Minué, cunyat de Escorza, estava encarregat de l'espionatge a l'estranger, i el mateix Escorza de la informació a l'interior.

La repressió no només es va exercir contra organitzacions i elements facciosos, sinó també contra militants cenetistes. Escorza va ser responsable de l'execució de José Gardeñas, destacat militant del ram de la construcció, i de Manuel Fernández, president del Sindicat d'Alimentació, per ordre de l'Organització, amb el coneixement i assentiment de Federica Montseny i d'Abad de Santillán.
La seva tasca d'informació i espionatge va ser qualificada com excel·lent per Joan García Oliver. Les tasques policials, informatives i repressives de la cinquena columna, tant d'elements feixistes com clericals, i de les seves activitats, així com dels infamats com a "incontrolats" del propi bàndol antifeixista, inclòs el cenetista, li van donar una immerescuda fama sinistra que, sumada a la seva paràlisi i aparatosa presència física, amb crosses i alces, el van convertir en una figura repulsiva i contrafeta, temuda pel seu poder sobre la vida i la mort dels altres, tenyida a més d'una aurèola mítica que, a cavall entre el despit i la llegenda negra antillibertària, el va qualificar (en paraules de García Oliver) com "un tolit de cos i ànima". Els seus informes sobre els companys que podien arribar a assolir càrrecs o havien de ser marginats eren decisius: això li donava un gran poder dins l´organització, però també contribuïen a augmentar la seva antipàtica llegenda d´home dur i despietat.

Escorza sempre va realitzar la seva excellent i eficaç tasca informativa i repressiva per estricta delegació de l'Organització, i mai es va enriquir personalment. Era proverbial la seva honradesa, austeritat i cultura. No bevia ni fumava.

En l'estiu de 1936 va intervenir en les converses entre el CCMA i els independentistes marroquins, amb vistes a desmobilitzar els voluntaris d'aquesta nacionalitat en el bàndol franquista, concedint-los la independència.
La victòria de la insurrecció obrera de juliol de 1936, que es va enfrontar a l'aixecament militar, va produir en l'estiu de 1936, a Catalunya, una situació revolucionària en la qual el proletariat armat va imposar una repressió de classe de les persones i símbols de la burgesia (empresaris, cures, feixistes i pistolers del Lliure), l'expropiació de les seves propietats, la desfeta de les seves forces repressives (l'Exèrcit i la policia) i la supressió de l'Església. Era una repressió obrera espontània, violenta, festiva, contra la burgesia i l'Església, com a represàlia immediata contra el seu intent d'imposar per les armes una dictadura militar i feixista. Després d'un llarg procés, iniciat amb la insurrecció del 19-20 de juliol de 1936, es van fundar oficialment les Patrulles de control (11 d'agost) com a organisme policíac del Comitè Central de Milícies Antifeixistes (CCMA).

Les Patrulles de Control van tenir una vida més llarga que el CCMA, ja que no van ser dissoltes fins a primers de juny de 1937, un mes després dels successos coneguts com "Els Fets de Maig" de 1937. Estaven constituïdes per onze seccions, distribuïdes per tots els barris de Barcelona. Totalitzaven, en els seus inicis, setcents homes, més 11 responsables, un per cada secció. Alguns d'ells procedien de les patrulles de requisa i altres dels comitès de defensa, encara que molts d'aquests es van mostrar reticents a exercir de "policies" per qüestions ideològiques, donant entrada a nous elements oportunistes. D'altra banda, només la meitat aproximada dels patrullers tenia carnet de la CNT, o eren de la FAI; l'altra meitat estava afiliada a la resta d'organitzacions components del CCMA: POUM, Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) i estalinistes del PSUC, fonamentalment. Només quatre delegats de secció, sobre els 11 existents, eren de la CNT: els de Poble Nou, Sants, Sant Andreu (Harmonia) i Clot; altres quatre eren d'ERC, 3 del PSUC i cap del POUM.

Les Patrulles de Control depenien del Comitè d'Investigació del CCMA, dirigit per Aurelio Fernández (FAI) i Salvador González (PSUC), que va substituir a Vidiella.

La seva secció Central era al número 617 de la Gran Via, dirigida pels dos delegats de Patrulles, és a dir, Josep Asens (FAI) i Tomàs Fàbregas (Acció Catalana). La nòmina dels patrullers, de deu pessetes diàries, era abonada pel govern de la Generalitat. Encara que en totes les seccions es feien detencions, i alguns detinguts eren interrogats per Escorza a l'antiga Casa Cambó, la presó central estava a l'antic convent de monges clarisses de Sant Elies.

A Sant Elies s'havia constituït un tribunal (3), que tenia la missió de jutjar els detinguts de forma ràpida. En aquest tribunal intervenien habitualment els germans Arias, Aubí i Bonet, de la FAI; Àfrica de les Heras i Salvador González, pel PSUC; Coll d'ERC i Barceló del POUM. El funcionament d'aquest tribunal era autònom i en les seves tasques intervenien ocasionalment Aurelio Fernández, Manuel Escorza, Vicente Gil ("Portela"), Dionisi Eroles, Riera i Josep Asens, a causa dels càrrecs que posseïen. Els detinguts eren interrogats succintament, sense garanties judicials de cap tipus, en una situació excepcional com va ser l'enfonsament de l'aparell administratiu, judicial i policíac de l'Estat republicà.

Salvador González va establir a l'Hotel Colón i el Cercle Eqüestre una presó i una xarxa repressiva del PSUC, amb l'ajuda de Joaquín Olaso, Àfrica de les Heras i Victorino Sala. Josep Soler Arumí, d'ERC, va fer el mateix al Centre Federal del Passeig

de Gràcia, i li cap el trist honor de ser el primer a aplicar sistemàticament la tortura als detinguts. Tots ells visitaven habitualment el convent de Sant Elies, que era la presó central de les Patrulles de Control del CCMA.

Manuel Escorza del Val era el responsable dels Serveis d'Investigació i Informació de la CNT-FAI, organisme d'espionatge i contraespionatge que no depenia del CCMA,

sinó dels comitès regionals de la CNT i de la FAI, és a dir, era un organisme llibertari que, en línia amb la proposta d´Escorza en el Ple del 21 de juliol, pretenia crear una organització cenetista, autònoma i independent, capaç algun dia de "donar la puntada" al govern de la Generalitat. Més tard, Escorza va dirigir la Brigada Especial de Recerca, adscrita a la Junta de Seguretat de la Generalitat.

Aquest Servei d'Investigació de la CNT-FAI, exercia tasques d'informació, repressió i espionatge. Estava dirigit per Manuel Escorza que, instal·lat a l'àtic de l'antiga Casa Cambó, s'havia confiscat dels arxius de Foment del Treball (és a dir, de la patronal) i de la Lliga (partit dretà catalanista), que li van proporcionar molts noms, dades, relacions i direccions, amb els que va fer una eficient tasca de "neteja" de dretans, del clergat i d'individus desafectes al "nou ordre revolucionari", elaborant gairebé diàriament per les Patrulles de Control, o els diferents comitès d'investigació àcrates, no només de Barcelona sinó de tot Catalunya, unes fatídiques llistes de les persones que havien de ser detingudes i interrogades, gairebé sense més alternativa que la de ser alliberades o executades. Aquestes llistes generals es completaven en cada localitat o comarca amb els noms aportats pel comitè revolucionari del lloc, o pels comitès d'investigació de les diferents columnes. El combat contra el feixisme no només es lliurava al front, sinó també a la rereguarda.
I no era una tasca exclusiva de la CNT, sinó de totes les organitzacions antifeixistes.

Manuel Escorza s'encarregava a més d'estudiar i proposar als homes més adequats per als diferents càrrecs de responsabilitat cenetistes, tant interns com en l'administració; funció aquesta que li atorgava una gran influència en el si dels comitès superiors de la CNT.

A l'octubre de 1936, Escorza va signar el pacte d'unitat CNT-UGT-PSUC-FAI, juntament amb Eroles i Herrera. A l'abril de 1937, Pedro Herrera, "conseller" (ministre) de Sanitat del segon govern Tarradellas, i Manuel Escorza, van ser els responsables cenetistes que van negociar amb Lluís Companys (president de la Generalitat) una sortida a la crisi governamental oberta a principis de març de 1937, a causa de la dimissió del "conseller" de Defensa, el cenetista Isgleas.

Companys va decidir abandonar la tàctica de Tarradellas, que no imaginava un govern de la Generalitat que no fos d'unitat antifeixista, i en el qual no participés la CNT, per adoptar la propugnada per Comorera, secretari del PSUC, que consistia en imposar per la força un govern "fort", que no tolerés ja una CNT incapaç de passar per l'adreçador als seus propis militants, qualificats com "incontrolats".

Companys estava decidit a trencar una política, cada vegada més difícil, de pactes amb la CNT i va creure que havia arribat l'hora, gràcies al suport del PSUC i els soviètics, d'imposar per la força l'autoritat i decisions d'un govern de la Generalitat que, com els fets van demostrar, encara no era prou poderosa com per deixar de negociar amb la CNT. Les converses de Companys amb Escorza i Herrera (4), en no trobar solució política alguna en dos mesos de converses, es podien considerar un fracàs, tot i que van trobar in extremis una taula de salvació amb l'acceptació d'Aurelio Fernández com a conseller en l'efímer nou govern del 16 d'abril (5). La frontal oposició de Companys al nomenament d'Aurelio va cedir davant el perill de ruptura amb la CNT.

Finalment, el 15 d'abril es va arribar a un pacte personal entre Companys, president de la Generalitat, i Manuel Escorza, que apareixia en aquests moments com l'home fort de la CNT, ja que no només controlava el Servei d'Investigació, sinó que a més influïa decisivament en les Patrulles de Control, els comitès de defensa dels barris barcelonins i els comitès Regionals de la CNT i de la FAI.
El 27 d'abril de 1937, l'assassinat en una emboscada al pont de Bellver d'Antonio Martin, líder anarquista del cantó llibertari de la Cerdanya (6) i antic membre del grup Els Solidaris, va suposar la ruptura del fràgil pacte del 15 d'abril entre Escorza i Companys.

Manuel Escorza, en desvetllar els seus informes sobre la preparació en curs d'un cop de força conjunt dels estalinistes i del govern de la Generalitat, va posar en peu d'alarma als comitès de defensa. Es pot dir que Escorza va encendre l'espurna que va desembocar directament en els enfrontaments armats de maig de 1937 a Barcelona.Companys, sense avisar Tarradellas (ni per descomptat a Escorza i Herrera), va donar l'ordre a Artemi Aguadé, "conseller" d'Interior, d'ocupar la Telefònica, que va ser executada per Rodríguez Salas, comissari d'Ordre Públic, cap a tres quarts de tres de la tarda del 3 de maig del 1937.

Josep Asens i Dionís Eroles van intentar contenir la insurrecció, però van ser desbordats pels comitès de defensa dels barris barcelonins. Escorza va considerar que la insurrecció de maig era prematura, estava mal preparada i no tenia objectius clars, i a més li mancava una coordinació eficaç. Va témer que la previsible repressió posterior a la insurrecció debilités a l'Organització.

Després de les sagnants jornades del 3 al 7 de maig (7), va fiar la fortalesa, la supervivència i les possibilitats d'influència de la CNT en el domini de l'economia pels anarcosindicalistes.

Atrinxerat a l'àtic de la Casa CNT-FAI es va mostrar inabastable a la repressió judicial republicana i a la txequista dels estalinistes, desencadenada a Barcelona l'estiu de 1937. La brutal repressió en curs va fer que la CNT desaparegués com a organització en moltes localitats i comarques: la Cerdanya, Terres de l'Ebre, Igualada ...
Al final de la guerra es va exiliar a Xile, gràcies a la complicitat i solidaritat maçònica del cònsol xilè a Toulouse amb el seu cunyat Minué, maçó. Va portar una vida molt austera (que desmentia les fabuloses difamacions estalinistes sobre el "tresor" acumulat durant la guerra civil espanyola). Vigilat per la policia franquista, el seu expedient policial va engrossir amb fantasiosos informes que s'alimentaven en la llegenda negra antillibertària, d'origen estalinista i nacionalista.
Va ser un rigorós, pedagògic i temible crític de teatre. Va morir a Valparaíso en 1968.

* diccionari militant

Agustín Guillamón

Notes:

1. Bernardo treballava com a conserge en unes dependències de la CNT, i va morir, al costat de Juan Rascón, el caixer, en un tiroteig provocat per uns atracadors. Segons el Butlletí sindical que comentava la mort d'Escorza i Rascón, Bernardo Escorza era natural d'Alcanyís i vivia al carrer Carretes al Raval, i treballava de barber.

2. Testimoni de Conxa Pérez: "En Manuel Escorza que fou al 36 el cap dels grups especials de la FAI, dedicats a la contrainformació i persecució de feixistes, ens hi ensenyava sexualitat i xerrades de cultura. Era un mestre nat, vivia a les Corts. En Maurici, el qual fou el meu company definitiu, el portava a coll, ja que era invàlid, a l'Ateneu Faro a fer xerrades. Era molt intel·ligent. La seva casa estava plena de llibres i sempre rodejat de jovent. En 36 em va demanar d'entrar al grup de la FAI d'Intel·ligència, que ell dirigia. Jo era Molt amiga d'ell, però no vaig voler ". Entrevista de Txema Bofill a Catalunya, febrer 2011.

3. Aquest Tribunal Revolucionari o d'Urgència es "va oficialitzar" a la reunió del Secretariat de Patrulles del 3 de gener de 1937; estava compost per Torrents (POUM), Bonet (CNT), Coll (ERC) i Chueca (UGT).

4. "Actes de les reunions de Companys amb Herrera i Escorza de l'11 i 13 d'abril de 1937".

5. En aquest govern (del 16 abril al 4 de maig) els consellers de la CNT eren Isgleas (Defensa), Capdevila (Serveis públics) i Aurelio Fernández (Sanitat i assistència pública).

6. Vegeu Gascón/Guillamón: Nacionalistas contra anarquistes en la Cerdaña. Descontrol, 2018.

7. Vegeu Insurrección. Las sangrientas jornades del 3 al 7 de mayo de 1937. Descontrol, 2017.

dinamita de cervell

Escorza i els serveis d'intel·ligència de la CNT-*FAI

El Eco de las Muletas és una aproximació a la figura de Manuel Escorza, el que va ser el màxim responsable dels serveis d'intel·ligència de la CNT-FAI durant la revolució.
Dani Capmany intenta posar llum, analitzar i interpretar el que s'ha escrit fins avui sobre Manuel Escorza i les Patrulles de Control que ell coordinava.

> Per fer una revolució s'ha de disposar d'uns potents serveis d'intel·ligència

La figura d'Escorza ha estat durament criticada pels que pretenien culpabilitzar-lo a ell concretament i especialment a l'anarquisme dels conflictes que es van produir a la rereguarda catalana durant la guerra civil.
Capmany situa molt bé els fets. Analitza les opinions d'altres historiadors, escriptors i persones contemporànies a Escorza, les rebat, les qüestiona.
El període d'anàlisi d'aquesta obra és el Curt Estiu de l'Anarquia (juliol de 1936 – maig 1937) en el qual la CNT-FAI dominava el tauler del joc a la Barcelona revolucionària.
Com ja sabem, hi ha molt interès per part de la historiografia oficial a assignar la responsabilitat de la repressió a la zona republicana als anarquistes. Capmany situa aquesta violència en la seva justa mesura: no era exclusiva dels anarquistes, va ser aplicada per igual per totes les organitzacions antifeixistes. Tal com apunta Capmany, totes les organitzacions antifeixistes disposaven dels seus centres de detenció, la CNT-FAI també.

Per fer una revolució s'ha de disposar d'uns potents serveis d'intel·ligència i aquí Escorza va jugar el seu paper.

A finals de juliol de 1936 es produeixen els assassinats de Gardenyes (del Sindicat de la Construcció de la CNT de Barcelona) i de Fernández (president del Sindicat d'Alimentació de la CNT), dos anarcosindicalistes que havien comès excessos i saquejos. Va ser un avís a la militància de la CNT-FAI-FIJL per part de les Patrulles de Control que dirigia Escorza. Hi havia límits que no estaven disposats a que es traspassessin.

Escorza i les Patrulles de Control van anar adquirint cada vegada més poder. Van exercir un paper rellevant en la seguretat i la contrainformació en la Barcelona revolucionària.

Mentre, les forces republicanes i els estalinistes del PSUC s'anaven rearmant per prendre el poder i desplaçar als anarcosindicalistes. S'anaven gestant els preparatius dels Fets de Maig.

A meitat de març, els anarcosindicalistes ja estaven informats dels preparatius del "cop d'estat" que preparaven els estalinistes amb ajuda de membres d'ERC.
Després dels Fets de Maig, arriba el final de la revolució i comença el declivi de l'anarcosindicalisme.

Escorza va ser un d'aquests personatges rellevants que la història ha massacrat més per judicis de valor que pels seus propis fets. Mereix la pena detenir-se a llegir aquest llibre com a punt de partida per reflexionar entorn de la figura d'Escorza i les Patrulles de Control de la CNT-FAI durant la revolució.

EL ECO DE LAS MULETAS.
Una aproximación a Manuel Escorza del Val
Autor: *Dani Capmany*
Editorial: *Piedra Papel Libros (2018)*
298 pàgines

Josep Pimentel

EL FAR

GALIZA. FAR DEL FINISTERRE OCCIDENTAL

El llum del far guia les meves passes cap a la incerta història de la vida, el llum del far il·lumina els meus ulls per veure els antics camins de mar. Ara m'endinso cap els fons literaris que ens il·luminen des dels fars de tots els ports per parlar-vos d'un llibre que narra la història d'un far construït fa dos mil anys per els romans, Mei Vidal, autora d'aquest relat, ens el presenta: <<El faro de Hércules se erige poderoso frente al mar, sobre unos acantilados en una esquina de la península, casi ínsula de A Coruña. Su construcción siguió los parámetros de la geometría sagrada, cuyos secretos ancestrales están guardados en su interior. Esta torre de Babel, abierta a los cuatro vientos, marca el Finisterre de occidente, frente a ella solo hay oscuridad y las brumas sobre el fondo abismal.>> Mei Vidal llicenciada en historia per la UB, productora i guionista de TVE, ha realitzat al llarg de la seva professió nombrosos treballs de producció de programes televisius i guions de documental, alguns d'aquests treballs televisius han estat guardonats, entre els quals destaquen: El canto gregoriano, Gaudí i la natura i Gaudí i el seu temps. Mei Vidal no solament ha fet televisió, sinó que ha treballat de investigadora, assagista, biògrafa y historiadora, doncs és coautora, amb l'autor d'aquest article Ferran Aisa, dels llibres Joan Salvat-Papasseit, l'home entusiasta (2002); Camins utòpics, Barcelona, 1868-1888 (2004); El Raval, un espai al marge (2006); Joan Salvat-Papasseit, 1894-1924 (2010); i ara mateix, en fase d'edició per Lo Diable Gros, d'un nou llibre amb cartes, escrits i poemes inèdits del gran poeta barceloní Salvat-Papasseit. El llibre que ens motiva avui és el darrer que ha publicat Mei Vidal, Galiza, un camino de ensoñación, editat per Amargord (Madrid, 2018), el qual és la seva primera incursió en el món de les lletres en solitari i ho fa com a narradora amb una prosa poètica d'alt nivell que és alhora un llibre de viatges, un assaig literari i un recull amb personatges històrics. Galiza, un camino de ensoñación és el producte narratiu de dos viatges a Galicia coincidint en les estacions d'hivern i estiu, respectivament. El llibre no és una novel·la amb plantejament, nus i desenllaç; tot el contrari, cadascuna de les 17 narracions es poden llegir per separat i fins i tot intercanviar l'ordre de lectura, el resultat és el mateix i en cada narració trobareu una alçada literària marcada per la imaginació i per la realitat dins d'un camí que ens convida al somni utòpic. Seguint la línia d'autors com Sebald o Coetzee, Mei Vidal s'endinsa en el món literari parodiant a Levy-Strauss que manifestava que sota la infinita riquesa de les coses i de les persones corre una lògica immutable que hem d'aprendre a percebre i a gaudir-la. Mei Vidal, doncs, ens descobreix aquest camí de somnis d'una manera pausada, sense pressa, que avança per les històries viatjant sense un objectiu precís i deixar que l'atzar et permeti descobrir els esdeveniments que formaran part del cos de cada narració. L'autora és dins del camí que no porta enlloc, només a la seva pròpia idiosincràsia que obre pas al descobriment d'uns personatges que se li creuen al pas per les terres gallegues. Terres celtes marcades per el misteri, per la "morriña" o la "saudade", que ve a significar "melangia". Les narracions del llibre formen un cos en què trobem ben descrita aquesta terra situada al punt més occidental de la península ibèrica, al Finisterre que van dir els romans. El llibre de Mei Vidal és també una mena de movie road fet en tren o en cotxe de línia, seguint el curs del riu Miño o les carreteres que porten als pobles i a les ciutats de Galicia: Monforte de Lemos, Lugo, A Coruña, Betanzos, Iria Flavia, Santiago, Vigo, Pontevedra, Boeu, Cangas, Vilanova d'Aurosa..., en cadascuna d'elles el lector trobarà una història on els viatjants s'entrecreuaran amb els personatges i amb els paratges per on es desenvolupa el viatge iniciàtic que recorda l'espiritualitat de Hermann Hesse d'El Caminant, Mei Vidal, ho relata: << Un paisaje que lucha por sobrevivir a este siglo, que nos roba los horizontes, nos niega y nos lleva a la paranoia de los no-lugares. Paseamos incansables por las calles y las plazas de Carrión, dormida todavía, buscando ruidos evocadores de antaño que nos despierten sentimientos antiguos.>> En cada una de les narracions no solament es manifesta un fet històric com la vaga de les "Cigarreiras" d'A Coruña, on les obreres de la fàbrica de tabac es van rebel·lar per aconseguir millores laborals i socials; o el passeig per un parc enciclopèdic a Betanzos, on uns indians gallecs vam pagar també el safareig i la casa del poble per els treballadors que, aleshores, eren majoritàriament cenetistes. En el passeig per aquest camí de somnis l'autora s'entrecreua amb espectres de l'ahir que continuen ben vius com Rosalia de Castro, Gustavo Adolfo Bécquer, el Marqués de Santillana, Valle Inclán, Jules Verne, Capitán Nemo, Melville. Moby Dick, etc. Entre les històries d'aquesta narració destaquen les que tenen de protagonista el passeig per l'amor i la mort una nit a Santiago de Compostela on els poetes romàntics Rosalía i Bécquer realitzen un passeig peripatètic sota la llum de les estrelles. El poeta de Sevilla li recorda a la poeta gallega que ella s'ha rebel·lat con el sofriment dels pobres i ha aixecat la veu per protestar per la postergació del seu poble escrivint amb versos com aquest: <<Castellanos de Castilla, / tratade ben ós gallegos; / cando van, van como rosas; / cando vén, vén como negros.>> Una altra historia té com a protagonistes a la periodista i poeta gallega Sofia Casanova entrevistant a Trotsky en plena revolució d'octubre. Sofia Casanova casada amb un aristòcrata polonès va viure in situ fets crucial d'aquell temps com la guerra mundial, les lluites russo-poloneses i la revolució soviètica esdevenint corresponsal sobre aquests afers per el diari madrileny ABC. Finalment és realment lírica la narració en què Mei Vidal descriu la trobada a París de l'actriu gallega exiliada Maria Casares, filla del president del govern de la República Santiago Casares Quiroga, amb l'escriptor Albert Camus, nascut a Modovi (Argelia), fill d'un francès i d'una menorquina. La trobada de l'actriu amb el futur Premi Nobel no és una ficció, Vidal, escriu: <<En la preparación de la obra "El malentendido", en el teatro de Mathurins conoce a María Casares y le dice, pienso que podrás hacer de Martha. La atracción entre los dos artistas es inmediata, el magnetismo de Camus y la fuerte y seductora personalidad de la actriz, los convertirá en amantes además de compartir la lucha clandestina en la resistencia. El idilio se hace público en París. El charme de la pareja es arrollador, cuando entran en las boîtes, la orquesta les reconoce y les interpreta el pasodoble "Pisa morena"; mientras bailan les hacen un circulo en medio de la pista. Camus, pero, está casado y tiene dos hijos y María discreta se separa de él. Camus había escrito, "Estrechar el cuerpo de una mujer es también abrazar la extraña alegría que desciende del cielo hasta el mar">> Les 17 narracions que omplen el cos literari d'aquesta esplèndida obra de 77 pàgines són un reflexa d'aquest camí envoltat de somnis que representa la Galicia per on l'autora recrea mons perduts en escenaris ben actuals, alhora que posa llum als bells paisatges per on transcorre el seu viatge tant per les terres lleoneses com per les gallegues amb els rius, els boscos, les pedres, els temples, les tradicions, els pobles, les ciutats... L'autora ens descriu aquest món amagat entre arbres, pedres i aigua: <<El bosque ahora domina el paisaje, puedo ver todos los matices del color verde, me parece un sueño mágico, un bosque habitado por hadas, duendes, doncellas, faunos... En cada rincón del bosque centellean mil soles.>>

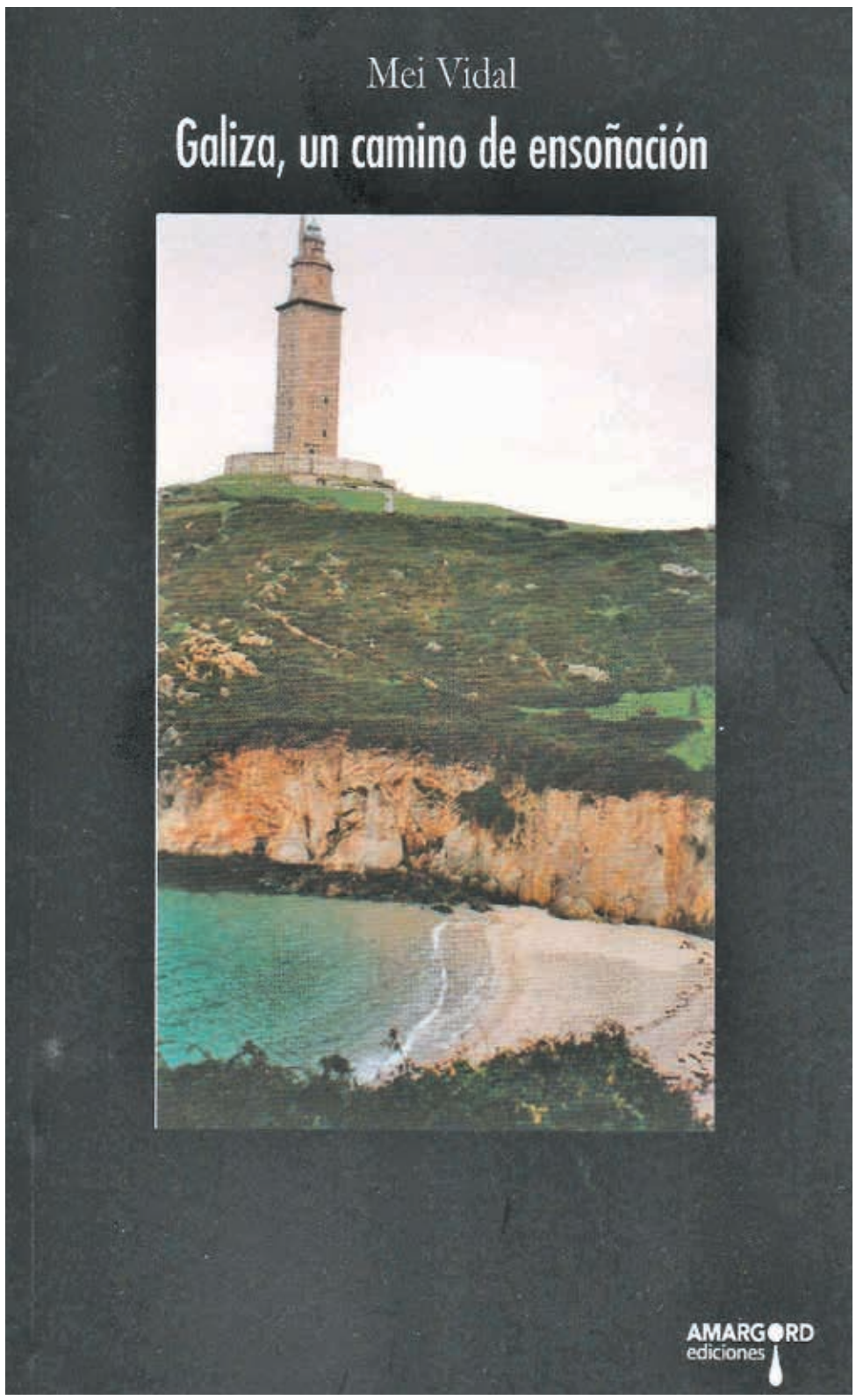

Ferran Aisa

dinamita de cervell

L´assalt d´El Bé Negre

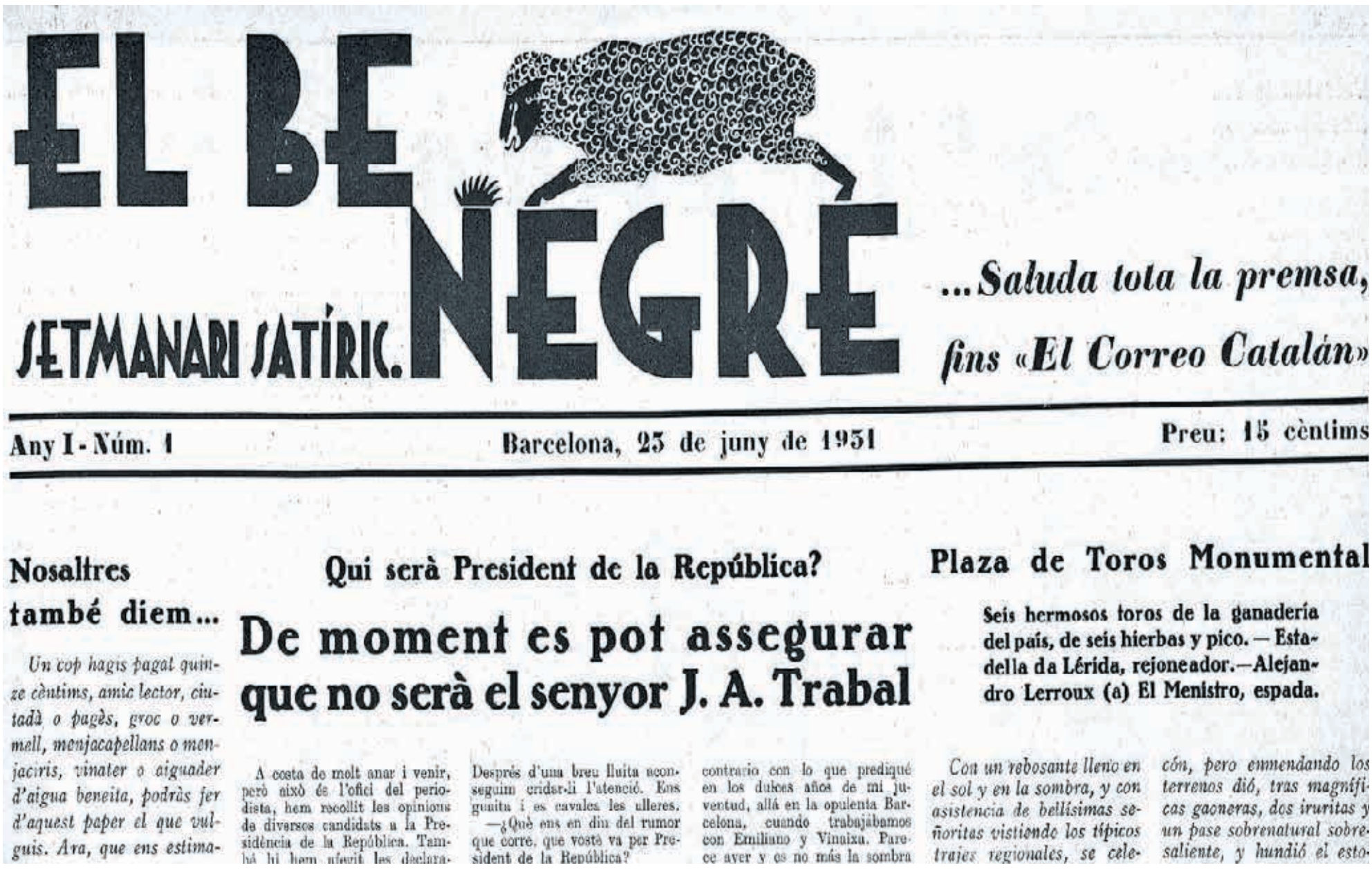

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...Saluda tota la premsa, fins «El Correo Catalán»

Any I - Núm. 1 Barcelona, 23 de juny de 1931 Preu: 15 cèntims

Nosaltres també diem...

Un cop hagis pagat quinze cèntims, amic lector, ciutadà o pagès, groc o vermell, monjacapellans o monjaciris, vinater o aiguader d'aigua beneita, podràs fer d'aquest paper el que vulguis. Ara, que ens estima-

Qui serà President de la República?

De moment es pot assegurar que no serà el senyor J. A. Trabal

A costa de molt anar i venir, però això és l'ofici del periodista, hem recollit les opinions de diversos candidats a la Presidència de la República. També hi hem afegit les declara-

Després d'una breu lluita aconseguim cridar-li l'atenció. Ens guaita i es cavales les ulleres.

—¿Què ens en diu del rumor que corre, que vostè va per President de la República?

contrario con lo que prediqué en los dulces años de mi juventud, allá en la opulenta Barcelona, cuando trabajábamos con Emiliano y Vinaixa. Parece aver y es no más la sombra

Plaza de Toros Monumental

Seis hermosos toros de la ganadería del país, de seis hierbas y pico. — Estadella da Lérida, rejoneador.—Alejandro Lerroux (a) El Menistro, espada.

Con un rebosante lleno en el sol y en la sombra, y con asistencia de bellísimas señoritas vistiendo los típicos trajes regionales, se celebró, pero enmendando los terrenos dió, tras magníficas gaoneras, dos iruritas y un pase sobrenatural sobresaliente, y hundió el esto-

El 16 de maig de 2012 el Sr. Quim Torra va publicar un article al Punt Avui, titulat "Que qui la FAI la pagui". En aquest article, atapeït de manefleries de caire conservador i reaccionari, amb prejudicis de classe irrenunciables contra la revolució llibertària del 36, que li escauen perfectament a l´autor de l´article i el seu pensament nacionalista, sectari i burgés, diu coses que no són veritat. O que no són tota la veritat. Tot això farcit de comentaris erronis, fanàtics i antillibertaris.

El Sr. Quim Torra enalteix "el gran periodisme a casa nostra: el diari La Publicitat, la revista Mirador i el setmanari d'humor El Be Negre".

El que no ens diu el Sr. Quim Torra és que Planes, periodista d´El Bé Negre", va patir la violència dels independentistes catalans del moment. No diu tota la veritat quan afirma que va patir només la reprovació de la FAI. Reprovació que tampoc explica que responia a les difamacions de gangsterisme fetes contra el moviment llibertari. El Sr. Quim Torra oblida dir-nos que Planes i El Bé Negre també van patir la persecució dels nacionalistes radicals dels escamots de la Joventuts d´Esquerra Republicana i d´Estat Català (JEREC).

El 22 octubre 1933 vuit mil membres uniformats dels escamots de les JEREC van desfilar militarment a Montjuïc, imitant el model nazi-feixista. Vestits amb camisa militar verda, pantalons foscos de pana, corretjams de cuir i botes ferrades, van escoltar els discursos de Miquel Badia, de Josep Dencàs (segons la "Soli" ridícul imitador de Hitler) i del tan manipulat com ambiciós president Macià.
Tal desfilada va provocar l'endemà un encès debat al Parlament català, que rebutjava majoritàriament tals manifestacions totalitàries, encara que tot va quedar en simple xerrameca i en la major passivitat.

El 24 d'octubre de 1933 un grup d´escamots va assaltar a punta de pistola la impremta on s'imprimia el setmanari humorístic El Be Negre, dirigit per Josep Maria Planes, provocant alguns desperfectes, alhora que destruïen i segrestaven els cinc o sis mil exemplars del número d'aquesta publicació en curs d'impressió. No es va detenir a ningú; el redactor que havia ofès a alguns dirigents d'ERC i Estat Català va fugir prudentment a un llunyà país; i el propietari de la impremta va presentar càrrecs per destrucció d'alguns estris i deteriorament de maquinària contra el confés participant en l'assalt, el senyoret Jaume Aiguader (fill de l'alcalde de Barcelona i dirigent d'ERC del mateix nom), que va estar al comandament, amb el seu oncle Artemi, de l'escamot dels 15 assaltants del setmanari.

La "Soli" va advertir que si els escamots els atacaven es defensarien adequadament, molt lluny de la passivitat d´El Be Negre.

En els mesos següents l'emulació feixista dels escamots va incloure també rebentar vagues i boicotejar els mítings dels partits rivals, a la vegada que Badia i Dencàs es feien amb els ressorts efectius de Governació i Ordre Públic. Mentrestant, Durruti, Ascaso i Combina van intervenir en els massius mítings de la campanya abstencionista de la CNT. La guerra social seguia el seu curs.
Assumides, entre finals de 1933 i gener de 1934, les competències d'Ordre Públic, traspassades al govern de la Generalitat, el binomi Dencàs-Badia, desplaçà al nacionalisme més moderat de les àrees de governació. Josep Dencàs, des de la Conselleria de Governació, i Badia, des de Comissaria, aplicaren una política repressiva anticenetista, de caire feixista i racista. Intervingueren sistemàtica i decisivament a les vagues per intentar trencar-les i guanyar-les, maltractaren i torturaren metòdicament als detinguts sindicalistes a comissaria, incrementaren la persecució contra els grups d'acció anarquistes i aplicaren abusivament la llei vigent "de Vagos y Maleantes" contra l'organització i accions dels aturats. Ensems, revitalitzaren el Sometent i fomentaren l'organització i armament dels "escamots", milícia catalanista, com a organitzacions paramilitars anticenetistes. Els fets del 6 d'octubre, i la conseqüent dissolució del govern de la Generalitat pel govern central, trencaren una dinàmica que conduïa, probablement a un enfrontament similar al dels anys del pistolerisme.

Encara avui hi ha qui es pregunta per què la CNT no va participar a la insurrecció del 6 d´octubre de 1934, dirigida per aquest govern antiobrer?

El Sr. Torra està condemnat a no entendre la realitat social catalana, ni la d´ahir ni la d´avui. Ens sobren falsaris, incendiaris i kamikazes: sobretot quan són al govern.

Agustín Guillamón

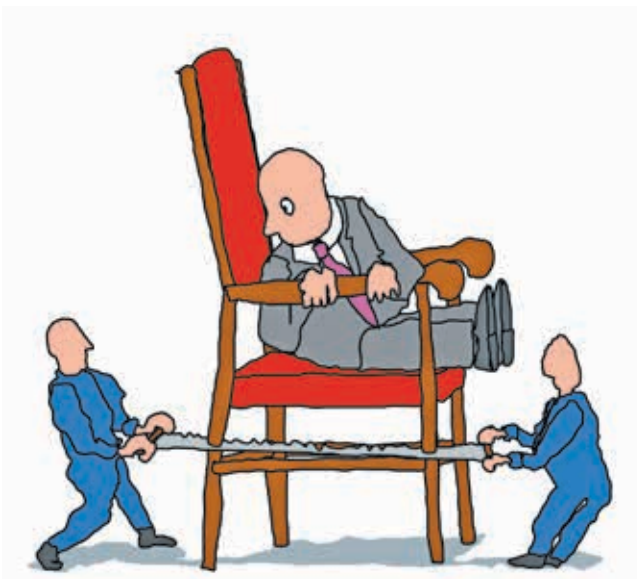

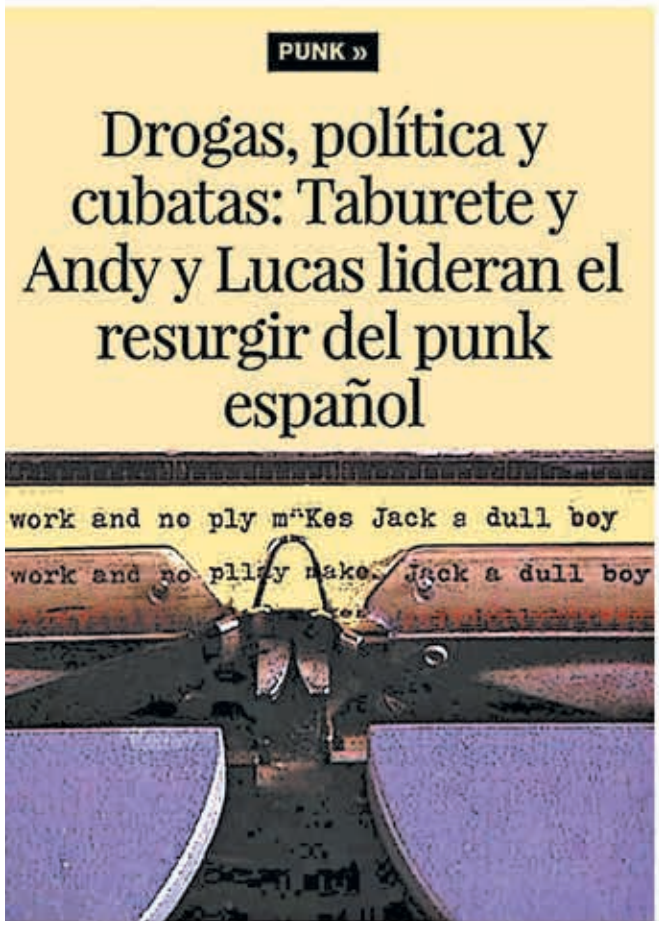
PUNK »
Drogas, política y cubatas: Taburete y Andy y Lucas lideran el resurgir del punk español
work and no ply m^Kes Jack a dull boy
work and no pl1ay make Jack a dull boy

NO FUTURE!

MESTRE, QUÈ HE DE FER PER SER UN BON LIBERAL?
FÀCIL, TALLA UN ARBRE, VES DE PUTES, I COMPRA UN FILL

ELS CARRERS SERAN SEMPRE NOSTRES!
ELS GUANYADORS DEL PROCÉS
BLANKO

ENS FAN PENCAR EN COSES QUE ODIEM
FACTURACIÓ, FACTURACIÓ I FACTURACIÓ... I DESPRÉS: INVENTARI!
QUE SÍ, PESAT!
I ENS ACABEM ODIANT A NOSALTRES MATEIXES
VAIG A AUTODESTRUIRME!
AMB DROGUES, RELACIONS TÒXIQUES ...
...VOTANT A UNA COLLA D'IMBÈCILS I AMB HORES I HORES DE SÈRIES ESTÚPIDES D'ANESTESIANT.
PER PORTAR-NOS A PENCAR EN COSES QUE ODIEM.
BIP BIP BIP
7:03
AIXÒ NO POT SEGUIR AIXÍ! SI AVUI EM TORNO A PORTAR A LA FEINA, M'HAURÉ DE MATAR A MI MATEIX.
Roser.

comunicat

La CGT de Catalunya davant la sentència de la justícia grega a la companya Lola Gutiérrez

La nostra companya Lola ha estat condemnada a 17 mesos de presó per la "justícia" grega. Una pena que ha estat suspesa al no tenir antecedents penals. Malgrat això, considerem molt greu que es reconegui com a delicte un acte solidari, sota l'acepció absolutament antagònica que suposa ser culpada de tràfic de persones.

No ens importen els delictes pels quals l' han condemnat, la nostra no és la seva justícia. Nosaltres sabem que el què va fer la Lola és el que no es fa des de les institucions dels estats europeus mentre s'omplen la boca de paraules com solidaritat i justícia.

La Lola ha estat condemnada per voler ajudar un menor a retrobar-se amb la seva família, separada per una guerra. La classe treballadora provingui d'on provingui exerceix el suport mutu mentre els governs segueixen a allò seu que res té a veure amb la consecució d'una vida més digna per totes les persones. Es limiten a exercir de defensors dels interessos de les elits econòmiques governants. No n'esperem pas res més.

Les seves lleis impedeixen l' entrada de persones pobres mentre en garanteixen l'entrada a les que més tenen, expulsen a les migrants, les seves polítiques són tan racistes com racistes són els seus missatges d'odi i de foment de la por cap a aquells que no venen amb un feix de bitllets sota el braç.

Però la solidaritat entre pobles s' ha evidenciat davant aquest judici i ha desbordat els carrers els darrers mesos i avui als jutjats, pressionant el suficient a estats i judicatura com per a que no es produís un escarni exemplaritzant sobre la companya.

La classe treballadora, des del sindicalisme, des de la lluita social, des del carrer, ha de seguir i seguirà lluitant contra les polítiques de la U€ i el sistema capitalista, construint un suport mutu més enllà d'uns estats i fronteres que demostren cada dia de quina banda estan. No és el costat on gent com la Lola i tants altres seguim construint vida i solidaritat.

Secretariat Permanent
Comitè Confederal CGT de Catalunya

passatemps

Vasiliev - Sherbakov
(Leningrad, 1958)

BLANQUES JUGUEN I GUANYEN (mat en 5)
Tot i tenir el rei aparentment desprotegit, les negres sembleven tenir-ho tot sota control, però les blanques van trobar la manera d'imposar-se. Com es va imposar Vasiliev?

solució en la propera publicació

Trencaclosques

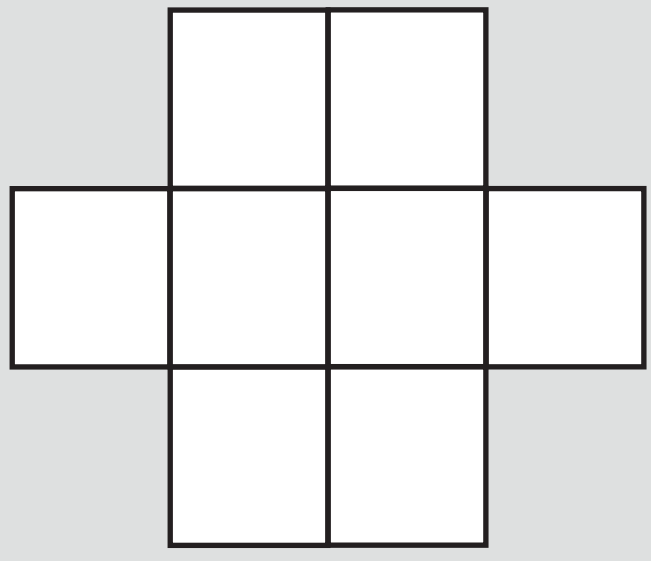

NÚMEROS DE L'1 AL 8
Aconsegueix posar un número de l'1 al 8 en cada casella de la següent quadricula sense que es toquin en cap sentit, ni lateral, ni diagonal, amb el seu antecessor o successor.

solució en la propera publicació

recomanacións

Idrissa Diallo

Va morir sota misterioses circumstàncies en el centre d'internament d'estrangers de barcelona l'any 2012

Aquesta és una pel·lícula d'investigació sobre la mort d'un jove detingut al Centre d'Internament d'Estrangers de Barcelona. Més enllà del lirisme de la seva narració, el documental es desenvolupa en un estil de cinema directe, amb elements de road movie, i està estructurat com un thriller. La força impulsora de la pel·lícula és la recerca per descobrir qui era Idrissa. Encara que l'equip de filmació no té un paper rellevant en la història, apareix eventualment enfront de la càmera per provocar que l'espectador sigui conscient de qui hi ha darrere de la investigació. L'equip comença buscant la família d'Idrissa, una recerca complicada ja que les autoritats espanyoles que s'ocupen del control migratori no estan disposades a cooperar-hi. L'objectiu és revelar les circumstàncies que van envoltar-ne la mort i per què mai no van ser aclarides.

En un exercici de justícia, memòria i reparació, les restes d'Idrissa són retornades al petit poble de Guinea que el va veure néixer, al costat de la seva família.

El so també té un paper molt important en la narració. La pel·lícula pretén ser un experiència sensorial que impacti i travessi l'espectador no només a través del metratge, sinó també com una història que funcioni fins i tot amb els ulls tancats. Filastine, el duo format pel compositor Grey Filastine i la vocalista Nova Ruth, col·labora tant en el disseny de so global per al documental com en la banda sonora, la qual presenta atmosferes hipnòtiques basades en sons reals que funcionen com a leitmotiv durant la narració. Els sons abstractes es barregen amb música real utilitzant diferents tonalitats i instruments.

Idrissa, crònica d'una mort qualsevol s'insereix en la tradició del cinema polític, el tipus de cinema que es fa preguntes per no deixar indiferent, remoure itrobar respostes.

Idrissa és un projecte transmèdia de denúncia de l'actual sistema de control migratori europeu. Aquest projecte pretén, a través de l'elaboració d'una pel·lícula documental, acompanyar durant tot el procés de realització, campanyes de denúncia contra el racisme institucional i sensibilitzar sobre la greu situació de vulneració de drets i explotació de les persones migrades en territori europeu, així com abordar les causes del fenomen migratori a partir de les relacions postcolonials que Europa encara manté amb molts països africans. A partir de la investigació sobre la mort d'Idrissa Diallo al Centre d'Internament d'Estrangers de Barcelona, la nit de reis de 2012, intentarem construir un retrat col·lectiu de la realitat migratòria, tot posant al centre del relat la responsabilitat que ens pertoca com a europeus.

Llargmetratge de no ficció

Any: 2018

Durada: 94 min

Direcció: Xavier Artigas i Xapo Ortega

Guió: Laia Manresa

Muntatge: Pablo Gil

Direcció de fotografia: Lucía Venero

Música original: Filastine

Somido: Juan Segura

Equip Metromuster: Xavier Artigas, Sílvia Blanco, Marina Freixa, Irene García, Xapo Ortega, Salva Rodríguez, Roger Sabà i Natàlia Sànchez

Producció: Xavier Artigas, Carles Brugueras i Marieke van den Bersselaar

Caps de producció: Júlia Aragay i Salvador Rodríguez

Caps de màrqueting i comunicació: Xapo Ortega i Belén Sánchez

Col·laboració de: ICEC, ICAA, MEDIA, Rosa Luxemburg i TV3

Suport de: Tanquem a els CIE, Iridia i La Directa

Una producció de: Metromuster i Polar Star Films

El anarquismo en la sociedad de consumo

MURRAY BOOKCHIN (1921-2006)

Historiador, professor universitari, investigador, ideòleg, un dels pioners del moviment ecologista, fundador de l'ecologia social (ecoanarquisme), i autor d'una extensa col·lecció de llibres sobre història, política, filosofia, assumptes urbanístics i ecologia. Ideològicament va evolucionar des d'un marxisme tradicional cap al socialisme llibertari, en la tradició de Kropotkin. Era consultor editorial d'Anarchist Studie.
Una de les seves propostes més recents va ser el municipalisme llibertari, basat en la recuperació de les assemblees populars i la democràcia directa als nivells municipal, de veïnatge i de barri.

Bookchin ens parla de les possibilitats revolucionàries que ofereix la tecnologia moderna perquè unides amb les idees ecològiques i la protesta contracultural (com es deia en els anys 70') es pugui aconseguir l'alliberament personal i establir relacions interpersonals directes.

Recolzant en els resultats de les anàlisis de l'època veu d'aquesta manera possible la teoria llibertària del canvi social.

Autor: Murray Bookchin

Editorial: Kairós

Gènere: Recopilacions / Memòria Llibertària / Ecologia / Pensament Llibertari

Any: 1976 (2a edició)

Pàgines: 250 (6'5 x 9 cm.)

ISBN: 84-7245-061-9

DL: B-17.190-1976

al tinter

“No permetrem que es vulnerin els drets de la plantilla”

Parlem amb els delegats de la secció sindical de CGT a SMATSA, empresa concessionària de la neteja de Sabadell. Actualment, aquesta empresa està sent investigada pels jutjats per un suposat frau en la contractació i, al mateix temps, l'ajuntament ha iniciat els tràmits per fiscalitzar el servei. La secció sindical de CGT va ser la més votada a les últimes eleccions sindicals, tot i així, no es té una majoria al Comitè d'empresa. Durant les últimes setmanes hi ha hagut una amenaça d'acomiadaments per part de l'empresa, una amenaça de vaga per part de la plantilla, i una amenaça d'intervenció pública per part de l'ajuntament.

Com esteu vivint aquest procés d'internalització del servei de neteja? Què us està comportant com a secció sindical?

És una situació molt complexa en la que dues parts s'estan jugant molt i els treballadors estem al mig, amb el greuge de que la plantilla està molt dividida i enfrontada. Indubtablement estem davant una empresa que està completament cercada a nivell judicial i la seva agressivitat contra el sindicalisme independent i autònom d'aquesta secció sindical es fa més patent mitjançant insinuacions continuades en les reunions i la relació amb l'empresa.

Quina és la vostra posició com a secció sindical davant d'aquest conflicte?

La posició de la secció sindical és la de la defensa dels interessos dels treballadors i treballadores així com la seva autonomia i independència enfront la direcció d'empresa i enfront els interessos polítics de l'ajuntament. Aquesta, i defensar el servei públic de neteja de la nostra ciutat. Quan parlem d'autonomia i independència volem aclarir que, des de la direcció de l'empresa i des de l'ajuntament s'ha intentat utilitzar la plantilla per a que es posicionés en un costat o en un altre i, nosaltres, només responem als interessos exposats, sense prendre partit per cap dels dos bàndols enfrontats.

Fa unes setmanes, justament amb CCOO, USOC i UGT vau convocar una vaga contra un ERO que comportava 43 acomiadaments i modificacions substancials de condicions de treball. Perquè es va retirar la convocatòria?

Lògicament, davant la retirada de l'ERO i la MSCT per part de l'empresa, no tenia sentit realitzar aquesta vaga. Eliminada l'amenaça d'acomiadaments la vaga quedava sense efecte.

Hi ha unitat al Comitè d'Empresa?

La nostra secció sindical, amb l'objectiu que no es trenqui la unitat dels treballadors de la plantilla, manté una unitat formal al Comitè, més enllà de les discrepàncies, que són importants i profundes en les formes de portar les qüestions per part de les altres seccions sindicals.

Quines perspectives teniu a partir d'ara?

Estarem atents per a aturar qualsevol actuació de l'empresa o de l'ajuntament que ens perjudiqui de manera efectiva als treballadors i treballadores. Com sempre hem fet, no permetrem que es vulneren els drets de la plantilla.

Què penseu que pot fer el conjunt de la CGT com a organització en aquesta lluita?

Volem agrair el suport rebut per part de l'organització, ja que s'ha fet un gran treball al carrer, així com a la Federació Local de Sabadell i el Secretariat Permanent de Catalunya. I entenem que aquest és el camí.